

Giới thiệu Túng Tình Đô Thị

Khi thưởng thức truyện Túng Tình Đô Thị của tác giả Nhược Liễu Tùy Phong, bạn có biết: Tâm nguyện của đàn ông là gì? Chỉ là tài phú, mỹ nữ ngon tình sắc mà thôi! Tâm nguyện của Diêm Vương là gì? Cũng là tài phú, mỹ nữ!

Nhưng vấn đề là, đàn ông có thể tự mình thực hiện được tâm nguyện đó, còn Diêm Vương thì không.

Chính vì vậy nên mới thành toàn cho hắn! Một chàng thanh niên đô thị ôm nỗi đau tận cùng, gặp được tâm nguyện “vĩ đại” này của Diêm Vương, liền trở thành người đại diện của Diêm Vương ở nhân gian. Truyện hay gì sẽ xảy ra đây, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Anh Hùng Cũng Có Khi Khốn Khó

Tiêu Văn cảm thấy mình đã thất bại thật rồi.

Xét về ngoại hình thì hắn thấy mình cũng được coi là soái ca, mặt mũi đáng vóc tự khen đẹp trai cũng không phải là quá. Tuy rằng không có quan hệ, trình độ học vấn cũng chẳng đâu vào đâu, nhưng dù sao thì hắn cũng phải là loại trộm cắp cướp giật, một thanh niên năm tốt kiếm sống bằng sức lao động của mình.

Nhưng một thanh niên tốt đẹp như thế hôm nay lại phát hiện ra rằng cô bạn gái yêu suốt năm năm còn chưa từng được hôn của hắn lại là bồ nhí thứ n (n5) của sếp, và thế là, hắn thất tình lại thêm thất nghiệp.

Sống từng này tuổi, thực sự là đã đến hạn rồi.

Bây giờ hắn mới biết rằng, một người đàn ông có đẹp trai thì cũng chưa chắc đã giàu. Đẹp trai cũng chẳng mài ra ăn được, nói chung là trai đẹp thì cũng không bì được với trai giàu.

“Không có người yêu, không có việc làm, không có tiền tiêu, ta đúng chuẩn thanh niên “ba không” rồi! Nếu đã không muốn cho ta sống tiếp nữa, ta chết đi là được chứ gì?”

Tiêu Văn liền nghĩ đến cái chết.

Bỗng Tiêu Văn cảm thấy có một vật sắc nhọn đâm vào sườn hắn, sau đó là một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Cầm động đây, đưa tiền đây!

Đừng có xui xẻo đến thế chứ? Đến lúc này rồi vẫn còn gặp cướp.

Tiêu Văn cười:

- Người anh em, tôi ăn mặc như thế này mà cũng nghĩ là tôi có tiền à?

Tiêu Văn đúng là không giống một người có tiền. Bộ comple nhảm nhí đến mức nhìn như cả tháng không giặt, đôi giày hắn đi còn mòn đến mức hở cả mõm. Nếu ai có tiền mà cũng ăn mặc thế này thì chắc trên đời này chẳng còn người nghèo nữa.

- Lám nhảm ít thôi, đưa tiền đây, không tao đâm chết bây giờ!

Tên kia dứ dứ con dao trước mặt hắn rồi lạnh lùng nói.

- Tốt quá đi, nhưng mà tôi nghĩ là anh nên đâm vào chỗ này này. – Tiêu Văn chỉ vào ngực mình rồi bình thản nói: - Đâm như thế nếu mà tôi có chết thì cũng đi nhanh chóng, không thấy đau. Tôi làm người chẳng đã thất bại thế này rồi, không muốn phải làm quỷ mà vẫn chịu đau đầu.

Tên kia sững sờ, đang suy nghĩ có nên nghe theo Tiêu Văn hay không thì Tiêu Văn bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó rồi lục lại quần áo.

Tên kia vội vàng nói:

- Không được động đây, người định làm gì?

Tiêu Văn cười cười:

- Chẳng phải là anh đòi tiền à? Tất nhiên là tôi lấy tiền cho anh rồi.

Vừa nói Tiêu Vân vừa lấy một xấp tờ một trăm tệ ra:

- Đây là tiền chia tay bạn gái tôi cho đấy, tổng cộng hai nghìn tệ, cho anh cả đấy, dù sao tôi cũng chẳng cần nữa.

Tên kia sững sốt, nhìn hai nghìn tệ trước mặt mà không biết có nên lấy hay không.

Tiêu Vân nói:

- Cảm tiền xong nhờ anh đâm cho tôi một dao, tốt nhất là đâm phát chết luôn ấy. Nếu như mà anh sợ giết người thì anh để con dao lại cho tôi, tôi tự sát cũng được.

- Thằng điên!

Tên kia liếc Tiêu Vân một cái rồi giật lấy tiền, cầm đầu cầm cổ chạy.

- Này, đợi đã!

Tiêu Vân gọi với theo.

Tên kia có lẽ sợ Tiêu Vân đổi ý nên lại càng chạy nhanh hơn, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng đâu.

Tiêu Vân lẩm bẫm: “Thực ra cũng đâu cần chạy nhanh thế đâu, tôi chỉ định bảo là tôi còn 100 tệ trong quần sịp nữa thôi mà. Dù sao thì tôi cũng đâu cần sống nữa đâu, giữ lại tiền làm gì cơ chứ.”

Tiếc là người anh em kia lại không nghe được câu này của hắn.

Chia tay tên cướp kia xong, Tiêu Vân đi thẳng đến nóc tòa cao ốc Dụ Phong.

Trên đường đi, phải có ít nhất ba lần Tiêu Vân đi băng qua đường, hy vọng có lái xe nào đấy lơ đãng đâm chết hắn. Nhưng mà tiếc là lái xe nào cũng rất cẩn thận, có đi ban đêm cũng ít đi nhanh.

Sao đây không phải là Hàng Châu để mà đi bộ trên vỉa hè cũng bị đâm chết cơ chứ? Tiêu Vân chửi thầm trong lòng.

Đã đến bước đường cùng, Tiêu Vân đành phải chọn cách nhảy lầu.

“Ồ đây đi! Mười tám tầng mà rơi xuống thì cũng chẳng sống được nữa.”

Tiêu Vân mặc niệm trong lòng rồi nhắm mắt lại, bước chân khỏi lan can...

Một giây sau, Tiêu Vân thấy là lạ, vì cơ thể hắn không lao xuống phía dưới như hắn dự tính.

- Tiểu tử, có gì mà bé tắc đến thế? Tự tử cũng dứt khoát thế à?

Một giọng nói vang lên trong đầu Tiêu Vân.

- Ai thế?

Theo bản năng, Tiêu Vân hét lên rồi bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Lúc này hắn mới phát hiện ra hắn đã đi đến một nơi tối tăm như mực, xung quanh không có lấy một bóng ma.

- Không cần tìm đâu, người cũng không nhìn thấy ta được. Ta rất tò mò đấy, những người lên nóc tòa nhà này tự tử, không được một trăm thì cũng phải tám mươi phần trăm là khóc lóc nỉ non trước khi chết, phải suy nghĩ trăm trở mấy tiếng đồng hồ, tự sự từ hồi đi học mẫu giáo cho đến lúc chết, đến mức ta còn thấy sót ruột thay cho bọn chúng. Thế mà chỉ có người chẳng cần nghĩ ngợi gì, nói đi chết là đi chết, nên là ta mới tò mò, muốn hỏi thăm người chút thôi.

Giọng nói đó nghe đúng như là đang rất tò mò.

Tiêu Vân rõ bực mình, đã muốn chết rồi mà vẫn còn trở thành đối tượng để kẻ khác tò mò. Đúng lúc hắn đang rơi vào tình cảnh khốn cùng đau khổ thì đột nhiên lại bị tạt một gáo nước lạnh.

- Mẹ kiếp, người là ai? Ông đây muốn chết mà cũng phải báo cáo với người à?

Tuy biết rằng khả năng của đối phương không hề đơn giản, nhưng Tiêu Vân cũng chẳng quan tâm. Hắn chửi ầm lên. Như hắn bây giờ, đến chết còn không sợ thì sợ cái gì nữa?

Giọng nói kia lại vang lên:

- Trước lúc chết thì ngươi không cần báo cáo với ta, nhưng sau khi ngươi chết thì nhất định phải đến báo cáo với ta đấy. Chẳng qua là ta tò mò nên hỏi thăm chút thôi mà.

- Ngươi là Diêm Vương?

Tiêu Vân nghe xong câu nói đó cũng thấy kinh hãi.

- Diêm Vương? Cái tên này khó nghe quá, nhưng mà ngươi hiểu là như thế cũng được.

- Ngươi... ngươi hỏi chuyện này làm gì?

Dù đã muốn chết nhưng khi nghe nói đối phương chính là Diêm Vương, Tiêu Vân vẫn thấy có chút sợ hãi.

- Không có gì đâu, chỉ đơn giản là tò mò thôi. Ngươi nói đi, sao lại muốn chết?

Diêm Vương nói.

Vừa nói đến đó, Tiêu Vân không kìm được đau lòng. Từ khi bị bỏ rơi đến nay, đây là người đầu tiên hỏi thăm tình hình của hắn, à mà không, đây cũng không phải là người. Nhưng mà cũng đâu có gì quan trọng đâu, có người nghe hắn nói là tốt rồi. Dường như tìm được người giải bày tâm trạng, Tiêu Vân liền kể một mạch câu chuyện của hắn.

Sau khi kể xong, Tiêu Vân thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Xem ra con người ta đúng là có lúc cần phải thổ lộ hết.

- Lại có chuyện này cơ à? – Nghe xong câu chuyện của Tiêu Vân, Diêm Vương thấy có phần phần nộ: - Thật quá ghê tởm, tên sếp kia ghê tởm, cô bạn gái ngươi lại càng ghê tởm hơn! Năm năm tình cảm mà chỉ đáng giá có hai nghìn thế á? Mẹ nó, đúng là còn vô tình hơn cả ta!

- Đấy ngài xem, ta đã đến bước này rồi, không chết thì còn thế nào được nữa? Thế cho nên cái mạng tàn này của ta, ngài muốn lấy thì lấy đi.

Tiêu Vân bi quan.

Diêm Vương suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu tử, thấy số ngươi thảm hại như thế, ta cho ngươi một cơ hội nữa để bước tiếp, được không?

- Bước tiếp? Là sao?

- Tức là để ngươi sống lại một lần nữa.

- Không cần!

Tiêu Vân trả lời rất dứt khoát.

- Tại sao?

Diêm Vương thấy thật lạ:

- Đây chính là cơ hội bao người cầu mà không được, nhiều người sau khi chết đã rất hối hận, khóc lóc xin ta cho sống lại mà cũng có được đâu.

Tiêu Vân nói:

- Cơ bản là vì họ không muốn chết thôi, ta thì khác, ta không tiền không quyền không ô dù, không có tiền đồ lại càng không có hy vọng, bạn gái mình bỏ đi theo người khác mà ta cũng không làm gì được, cuộc đời này của ta chẳng có ý nghĩa gì cả, nếu sống lại một lần nữa thì ta phải làm thế nào đây? Ngài muốn ta phải chịu hai lần đau khổ như thế này sao? Ta không cần, ngài hãy cho ta chết đi!

- Ừm... đây đúng là vấn đề thật.

Có vẻ như Diêm Vương cũng ý thức được vấn đề này:

- Thế thì như này đi, ta cho ngươi một chút khả năng đặc biệt.

- Khả năng đặc biệt gì?

- Ví dụ như, có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác, được không?

Nhìn thấu được suy nghĩ của người khác à? Thú vị đây! Mắt Tiêu Vân sáng lên, hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi lại lắc đầu.

- Sao thế?

Diêm Vương lại càng thấy lạ.

- Bởi vì có những người, suy nghĩ của họ không cần năng lực đặc biệt cũng nhìn ra được. Ví dụ như sếp và bạn gái cũ của ta, ta có nhìn thấu được suy nghĩ của họ thì cũng có ích lợi gì đâu? Có khi lại càng thấy ghê tởm hơn thôi chứ chẳng thay đổi được gì.

- Cái suy nghĩ này của người thú vị đấy. Nếu như ta cho người biết thêm một loại võ công rất lợi hại nữa thì sao? Như thế là người có khả năng rồi.

Mắt Tiêu Vân lại sáng lên. Nếu như thế thì đúng là hấp dẫn thật. Hắn muốn đánh cho sếp hắn sung thành cái đầu heo từ lâu rồi, bây giờ mà có khả năng này thì chẳng phải thực hiện được nguyện ước rồi sao?

- Xem ra là người đồng ý rồi.

Diêm Vương cười.

Tiêu Vân bỗng nhiên cảm thấy đầu bị siết chặt, giống như có thứ gì đó đang cường chế nhét vào não, cơ thể cũng như đang muốn nổ tung, cảm giác khó chịu đến cùng cực. Hắn đang muốn hét lên thì cảm giác đó đột nhiên biến mất, đến và đi trong nháy mắt, và sau đó là một cảm giác như vừa thoát thai hoán cốt.

Diêm Vương nói:

- Ta vừa khai phá tiềm lực của người, bây giờ người có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác rồi, sức mạnh cũng tăng lên gấp mười lần trước kia. Bộ quyền pháp cần đạo này ta đặt trong đầu người, chỉ cần người động não là biết cách dùng ngay thôi. Có được khả năng này rồi, chỉ cần không gặp phải kẻ mạnh hơn thì người có thể tung hoành khắp thiên hạ, như thế làm việc cho ta cũng thuận tiện hơn.

- Ngài nói... muốn ta làm việc cho ngài?

- Chuyện đó là đương nhiên. Làm gì có ai lấy không đồ của người khác được? Ta làm việc tốt cho người như thế, có như nào thì người cũng phải làm cho ta mấy việc mới được.

- Được được được! Bảo ta làm gì cũng được!

Nghĩ đến việc có cơ hội xoay đổi thời vận, được nở mày nở mặt, Tiêu Vân lập tức đồng ý.

Nhưng vừa nói xong, Tiêu Vân lại thấy có chút hối hận. Những việc mà Diêm Vương còn không làm được thì cũng không đơn giản đâu. Nếu mà hắn không làm được thì chẳng phải là đắc tội với Diêm Vương à? Diêm Vương đấy, đắc tội với Diêm Vương thì đúng là sống không bằng chết.

- Ha ha, tiểu tử, hối hận rồi hả?

- Không có. Há? Làm sao ngài biết?

- Ta đương nhiên là biết rồi, ta có thể giúp cho người nhìn thấu được suy nghĩ của người khác thì sao ta lại không thể nhìn thấu được suy nghĩ của người cơ chứ?

- Àch, nếu như ngài đã nhìn thấu được ý nghĩ của ta thì tại sao lại không biết vì sao ta muốn tự tử mà còn phải hỏi ta?

- Vì lúc đó người không nghĩ đến vấn đề này mà chỉ có đúng một ý nghĩ là tìm đến cái chết thôi.

Tiêu Vân cảm thấy thật xấu hổ, rồi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Ta có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác thì tại sao lại không thể nhìn thấu được suy nghĩ của ngài?

Diêm Vương nói:

- Nhảm nhí, bởi vì ta mạnh hơn người rất nhiều! Người chỉ có thể nhìn thấu được suy nghĩ của những người có thực lực yếu hơn người thôi, còn những người mạnh hơn người thì người không nhìn thấu được đâu.

- Diêm Vương đại nhân, nếu ngài đã cho sức mạnh của ta tăng lên gấp mười lần thì tại sao không tăng năng lực kia của ta lên một trăm lần, một ngàn lần? Như thế thì ta chẳng cần tu luyện nữa, đi giúp việc cho ngài cũng dễ dàng hơn.

Bây giờ Tiêu Vân đã không muốn chết nữa rồi, đầu óc cũng linh hoạt hơn hẳn. Vốn dĩ thì hắn cũng chẳng phải kẻ ngu.

Diêm Vương liền mắng:

- Tên nhóc nhà người, người tưởng là ta không muốn à? Nhưng mà tiếc là cơ thể con người các người phức tạp quá, cũng rất yếu ớt. Ta đã phạt tùy dịch cân, thay đổi căn cốt cho người thì cũng chỉ khai phá tiềm lực ở cấp đầu tiên cho người được thôi, lên gấp mười lần đã là cực hạn, nếu thêm nữa thì người chỉ có thể nổ tung mà chết thôi. Mà thân xác không còn thì ta cũng chẳng còn cách nào giúp người bắt từ được!

- Ngài nói đây là...tiềm lực cấp thứ nhất ư?

- Thế này nghe, tiềm lực của con người các người có chín cấp, người bình thường chỉ có thể khai phát ở cấp thứ nhất, những người thuộc tầng lớp tinh anh có thể khai phát đến tầng thứ hai, còn một số rất ít thiên tài tuyệt đỉnh có thể đến tầng thứ 3, còn qua tầng thứ ba thì từ xưa đến nay đều rất hiếm gặp. Còn loại võ công ta truyền cho người thì vẫn có thể khai phát tiếp được, một thời gian nữa có thể đạt được đến cấp thứ chín. Tiềm lực của người tăng thêm một cấp thì sức mạnh cũng sẽ tăng theo. Nhưng mà với điều kiện của người bây giờ thì ta chỉ có thể khai phát hết được cấp thứ nhất thôi. Nếu như cứ cưỡng ép mà khai phát cấp thứ hai thì cơ thể của người sẽ khó mà chống đỡ được. Cứ phải dần dần từ từ, muốn mạnh lên thì người phải tự mình nỗ lực thôi.

Trong lòng Tiêu Vân có chút mất mát.

- Được thôi, vậy rồi cuộc ngài muốn ta làm việc gì?

Diêm Vương cười một cách mờ ám rồi nói:

- Thật ra cũng không khó. Bởi vì ta không phải là người cho nên có rất nhiều chuyện ta muốn làm mà không làm được. Ví dụ như ta có thể nhìn lên các cô gái xinh đẹp tắm nhưng cũng chẳng được làm gì; rồi tuy biết cách kiếm tiền ra sao nhưng lại không thể tiêu được; nhìn thấy những cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc rơi vào tay mấy tên đầu heo, lòng ta rất là phiền muộn! Thế nhưng mà bọn chúng không chết, nên ta cũng chẳng có cách nào... nên là, ta định để người làm người đại diện cho ta ở trần gian, để thay ta cura hết toàn bộ mỹ nhân trong thiên hạ, kiếm hết tiền trong thiên hạ, nói chung là thay ta thực hiện tất cả những tâm nguyện vĩ đại mà ta không thể thực hiện được. Thế nào, điều kiện này cũng không khó mà?

Điều kiện thế này mà không đồng ý thì đúng là ngu ngốc. Tiêu Vân không cần nghĩ nhiều, lập tức nói:

- Đồng ý! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tung Tịch Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dị Năng Bắt Đầu Thể Hiện

Tiêu Vân mở to mắt, phát hiện ra mình đang đứng dưới tòa cao ốc Dụ Phong.

Quay đầu lại nhìn tòa ốc kia, Tiêu Vân vẫn có cảm giác không thật.

Hắn vừa nhảy từ trên kia xuống đây!

Nhưng mà cảm giác sức mạnh trong cơ thể lại nói cho Tiêu Vân biết rằng, toàn bộ những điều này đều là thật.

“Coi như vừa trải qua một vòng sinh tử, từ nay về sau Tiêu Vân ta sẽ không còn là Tiêu Vân mà các người chen ép nữa!”

Tiêu Vân nắm chặt tay thành nắm đấm.

Sau khi xác định phương hướng, Tiêu Vân liền bước thẳng đến một nơi.

Khách sạn Khải Toàn.

Đây là một trong những khách sạn xa hoa nhất thành phố Tân Hải.

Tiêu Vân vừa bước đến cửa, hai bảo vệ liền ra ngăn lại:

- Xin lỗi, người không có nhiệm vụ không được... há? A Vân?

Trước kia Tiêu Vân từng làm việc ở khách sạn này, quan hệ của hắn với mọi người cũng khá tốt, là người có nghĩa khí nên cũng được lòng mọi người trong tổ bảo vệ. Bọn họ cũng biết đôi chút chuyện của Tiêu Vân, cản lại cũng không được, mà cho vào cũng không xong.

“Sao hắn lại quay lại nhỉ?”

Trong đầu Tiêu Vân lập tức hiện ra suy nghĩ của hai người này.

- A Vân, có những chuyện cũng đã qua rồi, không nên làm khó anh em chúng tôi.

Một bảo vệ khuyên hẳn.

Tiêu Vân cười ha ha:

- Các anh cho là tôi quay lại kiếm chuyện à? Yên tâm đi, chuyện đó đã qua rồi, tôi sẽ không khiến các anh khó xử đâu. Tôi vừa phát hiện ra có món kiếm tiền nho nhỏ nên muốn đến tiêu khiển thôi. Các anh đi làm việc đi.

- À, thì ra là thế, thế thì tốt quá, mời vào, mời vào, chơi vui vẻ nhé.

Hai bảo vệ cười mời Tiêu Vân vào.

“Tiêu khiển? Chỗ này là chỗ người có thể tiêu khiển được à? Một bữa cơm của người ta cũng bằng cả năm tiền lương của người đấy.”

Suy nghĩ của hai bảo vệ kia lại bị Tiêu Vân đọc được.

“Haiz, con người ấy mà, nghĩ một đằng, nói một nẻo!”

Tất nhiên là Tiêu Vân không thèm so đo với bọn họ, hẳn cười với họ rồi bước vào trong.

Khách sạn Khải Toàn có hai mươi tư tầng, từ tầng bảy trở lên là phòng khách sạn, sáu tầng dưới là các khu vực giải trí, quầy bar, phòng khiêu vũ, các loại salon, cần gì cũng có, các cô gái trong khách sạn đều là những người được lựa chọn cẩn thận từ Tô Châu, Hàng Châu, dáng vóc, nhan sắc đều đẹp, ca hát, khiêu vũ thì lại càng không phải bàn, có thể thỏa mãn tất cả các yêu cầu của khách, kể cả những yêu cầu đặc biệt.

Tiêu Vân ăn mặc rất bình thường, đi vào nơi này tất nhiên sẽ không có mấy ai để ý đến. Tiêu Vân nhìn lướt qua, bạn gái cũ Trương Hào của hẳn không có ở đây, hẳn thăm nghĩ thật may, rồi đi thẳng lên tầng ba. Lúc này hẳn không muốn gặp mặt Trương Hào, ông đây chưa phát tài đâu.

Tầng ba không phải là khu vực khác mà là một sông bạc bí mật. Không cần biết là hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần có tiền và thích cờ bạc là đều biết đến sông bạc này. Đây cũng là một trong những sông bạc lớn nhất ở thành phố Tân Hải này. Do sếp hẳn có ô dù che chắn vững chắc nên ở đây chưa bị điều tra bao giờ. Tiêu Vân từng làm ở đây nên biết rất rõ.

Hai bảo vệ kia nghĩ cũng rất có lý. Với giá trị hiện tại của Tiêu Vân, cùng lắm cũng chỉ mua được một cốc đồ uống ở đây thôi. Thế nên việc cấp bách nhất lúc này chính là kiếm một khoản tiền, mà với năng lực của hẳn bây giờ thì nơi kiếm tiền nhanh nhất chính là sông bạc.

Tầng ba vẫn được canh phòng nghiêm ngặt như thường ngày. Nếu như không phải đã từng làm ở đây thì với cách ăn mặc thế này, hẳn muốn vào đây cũng khó.

Tiêu Vân nhìn quanh một vòng rồi ngồi xuống trước mặt một tên mập.

Lý do đơn giản là vì suy nghĩ của người này dễ dàng bị Tiêu Vân nhìn thấu. Gã vừa thắng được mười mấy vạn tệ, đang ngồi ôm mỗi bên một cô em đáng người bốc lửa, trong đầu đang nghĩ đến việc dè hai cô em này xuống giường.

Loại người này là dễ đối phó nhất.

- Có chuyện gì?

Thấy Tiêu Vân ngồi xuống đối diện, tên mập vênh mặt hỏi.

Đang ôm gái mà bị quấy rầy thì chẳng ai vui được.

Tiêu Vân mỉm cười, từ sau khi trải qua sinh tử rồi lại được Diêm Vương khai phát đại não và cơ thể, khí chất của hẳn cũng có thay đổi rất lớn so với trước kia.

Nụ cười này của Tiêu Vân rõ ràng là rất thâm sâu, khiến tên mập kia không dám coi thường.

- Xem ra đại ca thắng được kha khá rồi nhỉ, lại có người đẹp chăm sóc bên cạnh, nhưng mà như thế này, đại ca không thấy là còn thiếu gì sao?

Tiêu Vân nói với vẻ cao thâm.

- Thiếu cái gì? Có ý gì?

Tên mập sững sờ, rõ ràng là gã có chút hứng thú với Tiêu Vân.

- Kích thích!

Tiêu Vân chậm rãi nói:

- Đến sông bạc này đều là vì muốn tìm kích thích, đại ca không thấy bây giờ anh đang thiếu nhất là kích thích à?

Tên mập tỏ vẻ tươi cười:

- Anh bạn trẻ này cũng thú vị đấy. Sao, muốn cược với ta một ván à?
- Đúng vậy, nhưng mà nếu như tôi đã nói là tìm kích thích thì chúng ta chơi trò cá cược mới, được không?
- Trò cá cược mới? Trò cá cược mới gì?
- Đoán bài, mỗi người chúng ta tùy ý rút một lá trong bộ bài poker từ đôi phương, đoán gần nhất là thắng. Thế nào?

Tên mập kia nghe xong liền cảm thấy hứng thú.

- Được, còn trận nào mà Luru Vĩ Hùng ta không dám cược chứ. Nói đi, cược bao nhiêu?

Tiêu Vân tỏ vẻ suy tư rồi nói:

- Thế thì một vạn đi!
- Được, ngon!

Tên mập Luru Vĩ Hùng vừa nói vừa quay sang một tên chia bài bên cạnh:

- Ngươi nghe thấy anh bạn trẻ này vừa nói gì chưa? Lấy một bộ bài poker ra đây, ngươi chia bài.

Tên chia bài gật đầu rồi đi lấy một bộ bài poker mới tinh đến, làm theo yêu cầu của Tiêu Vân, đưa cho Tiêu Vân và Luru Vĩ Hùng mỗi người rút một lá. Trong lòng gã cũng thấy rất tò mò với cách chơi mới này.

Tên mập Luru Vĩ Hùng liếc qua lá bài trong tay rồi hỏi:

- Ai đoán trước?

Tiêu Vân mỉm cười:

- Tôi là người ra chủ ý thì đương nhiên là đại ca trước rồi.

Luru Vĩ Hùng suy nghĩ rồi nói:

- Thế thì ta đoán trong tay ngươi là quân 7 rô.

Tiêu Vân cười, suy nghĩ của Luru Vĩ Hùng có gì mà hắn không nhìn ra được? Bấy là số ở giữa trong bộ bài, đoán như thế không cần trúng, nhưng cũng không bị lệch quá nhiều.

Tiêu Vân nói:

- Tôi đoán lá bài trong tay đại ca là quân bốn nhép.

Luru Vĩ Hùng lập tức biến sắc, trợn mắt nhìn Tiêu Vân, trong lòng đang nghĩ đúng là gặp ma rồi. Gã đột nhiên quát lớn:

- Ngươi giờ trò!

Gã vừa hô lên, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Giờ trò gian lận trong sòng bạc mà bị người khác nhìn ra được sẽ bị chặt chân chặt tay, quy định là vậy rồi.

Nghe thấy có người hô lên giờ trò gian lận, bảo vệ sòng bạc cũng lập tức chạy đến. Nhiệm vụ của bọn họ chính là đảm bảo trật tự trong sòng bạc.

Tiêu Vân giờ hai tay lên, cười cười:

- Đại ca nói chuyện cũng phải có chứng cứ rõ ràng chứ. Anh nói tôi giờ trò lừa bịp thì cũng phải nói ra là tôi giờ trò lừa bịp như thế nào, còn nếu không nói được thì coi như đại ca đã làm tổn hại đến danh dự của ta, đánh bạc cũng có phẩm giá, đây là chuyện lớn đấy.

Luru Vĩ Hùng ghen tị. Gã chỉ thấy Tiêu Vân đoán trúng lá bài trong tay hắn nên trong bản năng ý thức rằng Tiêu Vân đặt bẫy nên hô lên mà quên mất điều này. Nhưng gã cũng không chịu thua:

- Ngươi tự nhiên đoán trúng được lá bài trong tay ta, làm sao có chuyện thần kỳ như thế? Nhất định là ngươi giờ trò gian lận.

Suy nghĩ của gã đương nhiên không giấu được Tiêu Vân.

Tiêu Vân cười nói:

- Đại ca nói thế đúng là có chút làm khó người khác rồi, anh không nói thẳng em giờ trò lừa bịp như thế nào mà cứ hết lần này tới lần khác khẳng định rằng thẳng em giờ trò lừa bịp, chẳng lẽ đại ca không có một vạn để thua à? Nếu thế thì thẳng em cũng không cần một vạn này nữa, tặng đại ca được không?

Tiêu Vân nói vậy khiến mọi người xung quanh cười ầm lên. Một vạn ở cái sông bạc này thì cũng chẳng đáng mấy đồng, ở đây, ai thua cũng phải ngoan ngoãn mà rút tiền ra, dù già trẻ lớn bé, tiền nhiều tiền ít cũng đều không phải là ngoại lệ, nếu không thì chính là phẩm chất đánh bại không ra gì, là loại bị khách đánh bài coi thường nhất. Thấy tên mập chỉ vì một vạn mà làm lớn chuyện như thế, mọi người lần lượt tản đi, trong ánh mắt còn tỏ rõ sự khinh bỉ.

Tên mập Luru Vĩ Hùng không nuốt trôi cục tức.

Gã bị Tiêu Vân nói như vậy khác nào thua mà không nhận.

Gã rút một thẻ đánh bạc một vạn từ trong túi ngực ra, quăng cho Tiêu Vân:

- Ai tiếc gì một vạn, ta chỉ là cảm thấy cách chơi này có vấn đề. Tại sao mà người có thể đoán trúng được bài của ta?

Tiêu Vân giang tay ra, nói:

- Đại ca, bộ bài kia anh cứ cầm đi, anh chọn người chia bài. Tôi chỉ cầm đúng lá bài trong tay tôi thôi, từ đầu tới cuối đều không chạm đến bộ bài, tôi còn có thể có vấn đề gì?

- Không đúng, ta vẫn cảm thấy có vấn đề. Thế này đi, chúng ta cược lần nữa, lần này ta tự chọn một bộ bài, lấy một lá trong đấy, nếu người cũng đoán trúng được thì ta sẽ tin người không giờ trò.

Tiêu Vân cười khỏ:

- Đại ca, anh làm thế này thì tức là vẫn nghi ngờ ta.

Luru Vĩ Hùng nói:

- Lần này mà người vẫn đoán trúng, ta trả người mười vạn, người đoán sai ta cũng không lấy của người một xu, như thế được chưa?

Tiêu Vân tỏ vẻ bất đắc dĩ bị ép buộc, đưa tay ra làm động tác mời.

Lúc này đám đông hiếu kỳ lại dần dần kéo đến.

Tên mập Luru Vĩ Hùng lấy một bộ bài, xáo bài xong thì rút một lá, liếc qua rồi nói với Tiêu Vân:

- Đoán đi!

Tiêu Vân cười thâm, có bản lĩnh thì người đừng có nhìn, người nhìn rồi thì giấu sao được ta? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tung Tinh Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bạn Gái Cũ

- Ta đoán... lá bài trong tay đại ca là một quân mười cơ! Không biết có đúng không?

Tên mập Luru Vĩ Hùng mặt trắng bệch.

Lần này cho dù là chọn bài, xáo bài đều là gã tự làm, Tiêu Vân căn bản không động đến, gã cũng tin rằng Tiêu Vân sẽ không có khả năng nhìn lén. Như vậy mà còn bị đoán trúng, gã quả thực không thể tin được, nhưng cũng không thể nào nói Tiêu Vân giờ trò gian lận.

- Được, anh bạn trẻ, hôm nay xem như ta gặp được cao nhân, ta nhận thua!

Luru Vĩ Hùng sững sờ một lát rồi bỗng cười ha hả, móc mười vạn thẻ đánh bạc từ túi ngực ra, ném về phía trước mặt Tiêu Vân. Lần thứ nhất một vạn, lần thứ hai mười vạn, số tiền gã thắng được hôm nay gần như đã cược vào đây hết rồi. Nếu như có cược nữa thì gã chỉ có thua sạch thôi, tốt nhất là nhận

thua, rồi sau đó nghĩ cách để lấy lại số tiền ấy trong tay thằng nhãi này thôi. Dám thắng tiền của Luru Vĩ Hùng ta, sống có yên được không?

Suy nghĩ của gã tất nhiên không giấu được Tiêu Văn.

Tiêu Văn đưa tay ra lấy năm vạn thẻ đánh bạc trên mặt bàn rồi cười nói:

- Làm sao ta dám lấy nhiều như thế? Hôm nay thằng em chỉ dám lấy ngần này thôi.

Hắn nói xong liền đứng dậy định đi.

Luru Vĩ Hùng tỏ vẻ không vui nói:

- Sao thế, cậu em xem thường Luru mỗ à, sợ là ta không thua nổi sao?

Mẹ kiếp, ông đây chỉ lấy có một nửa, nguoi đã mở cò trong bụng rồi, còn ra về!

Tiêu Văn chửi thầm trong lòng nhưng ngoài mặt lại nghiêm túc nói:

- Thằng em hôm nay đến đây giải trí thôi, được quen biết người hào sảng như Luru đại ca đúng là may mắn. Đại ca nếu vui có thể làm bạn với thằng em, nói đến tiền bạc nữa lại làm ảnh hưởng đến tình cảm của anh em ta.

Luru Vĩ Hùng ngây người, lập tức ý thức được rằng Tiêu Văn đang để cho gã một đường xuống. Gã cười ha hả, nói vài câu khiêm tốn, bụng nghĩ hôm nay vẫn còn tiền chơi gái rồi.

Tiêu Văn mang thẻ đánh bạc đi đổi lấy sáu vạn tiền mặt, trong lòng cảm khái: Mẹ nó chứ, sáu vạn đấy, trước đây không biết ông đây phải tiết kiệm bao nhiêu năm mới đủ, thế mà giờ chỉ cần có tí thế này là xong.

Hắn có chút đắc ý, đang định đi thì lại nghe có tiếng nói:

- Anh bạn được đấy, có hứng thú muốn chơi với ta không? Chơi theo cách vừa nãy đi!

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một người mặc áo đen đứng phía sau.

Tiêu Văn không khỏi cảm thấy kinh ngạc, người này đứng sau lưng hắn thân không biết quý không hay, thậm chí hắn cũng không có chút cảm giác nào, mà đáng sợ hơn chính là không thể nhìn thấu được suy nghĩ của gã.

Người này là một cao thủ, đại khái là người theo dõi sông bạc đây. Tiêu Văn thầm nghĩ.

Hắn đoán đúng rồi. Mỗi sông bạc đều có vài cao thủ tọa trấn để tránh xuất hiện những vị khách không hay đến đập phá sông bạc. Khi này theo dõi camera, người này đã chú ý đến Tiêu Văn, nhưng nhìn từ đầu tới cuối đều không nhìn ra được Tiêu Văn làm sao mà đoán trúng được lá bài trong tay đối phương. Để làm rõ vụ này, gã phải đích thân ra tay mới được.

Tiêu Văn không ngờ rằng một chút biểu hiện nho nhỏ của mình mà lại kéo cả cao thủ tới. Đối với một người không nhìn thấu được suy nghĩ, tốt nhất vẫn là không nên dính đến.

- Hôm nay ta còn việc, để hôm khác đi!

- Nếu nguoi đoán đúng được lá bài trong tay ta, ta đưa nguoi năm mươi vạn!

Để tìm hiểu rõ Tiêu Văn làm thế nào, gã cũng dốc hết vốn liếng.

Dáng vẻ khiêu khích như thế đúng là không phải đánh bạc, mà là chịu chết!

Tiêu Văn cười ha hả:

- Thôi, hôm nay ta đến để tìm chút kích thích thôi, kích thích rồi thì nên đi thôi.

Nói xong, hắn xoay người tiêu sái bước qua người kia đi ra ngoài.

Ra khỏi sông bạc, Tiêu Văn đi thẳng lên quán bar trên tầng hai. Đó là nơi trước đây Tiêu Văn và bạn gái cũ làm việc, hiện tại bạn gái cũ Trương Hảo đã là quản lý chỗ đó rồi.

- Xin hỏi anh muốn dùng gì... A, Tiêu Văn?

Cô gái có thân hình nóng bỏng đứng sau quầy bar, chưa kịp nói hết câu đã khẽ thở dài.

Cô nhớ rất rõ người đàn ông này, người mà vài tiếng trước đây mới bị đuổi việc. Là đồng nghiệp của Tiêu Văn, chuyện của hắn tất nhiên cô gái này cũng biết.

Sao hán lại quay lại nhỉ? Không phải đến gây sự đấy chứ? Nhưng mà tốt nhất là đừng liên lụy đến mình. Cô gái kia nghĩ thầm trong lòng

- Sao thế, tôi còn đáng sợ hơn cả ma quỷ à?

Tất nhiên là Tiêu Vân có thể đọc được suy nghĩ kia của cô ta, hán cười lạnh lùng nói.

- Á? Không phải, không phải, xin hỏi anh muốn gọi đồ gì ạ?

Cô gái nở nụ cười cứng ngắc, nói với hán. Đối với đồng nghiệp cũ, cô nhất thời không biết phải tỏ thái độ như thế nào, đành phải coi như bình thường.

- Lafite!

- Há?

- Sao, sợ tôi không mua được à?

Tiêu Vân cười khẩy rồi vung tay ném một xấp tiền nhân dân tệ ra.

- Tiền boa cho cô đây!

Cô gái kia tròn mắt ngạc nhiên, không phải là cô chưa nhận được tiền toa bao giờ, nhưng mà thông thường cũng chỉ ba mươi, năm mươi tệ, một số khách hào phóng thì thoải mái cho vài trăm, nhưng mà đưa hán một vạn thì cô chưa được nhận bao giờ. Một vạn nghĩa là gì chứ? Đủ để mua trình một em rồi đấy, thế mà hán nói là boa à?

- Không nhanh lên à?

Thấy cô gái kia còn đang sững sờ, Tiêu Vân giục.

- Vâng, vâng, vâng, có ngay đây ạ, xin chờ một lát.

Nói xong cô gái kia liền luống cuống tay chân đi rót rượu, một lúc sau đã bung đến cho Tiêu Vân một ly Lafite.

Tiêu Vân dùng tư thế ưu nhã nhất cầm ly rượu đỏ cực phẩm, tìm một chỗ để ngồi xuống, vừa thưởng thức Lafite, vừa lẳng lặng chờ đợi.

Hán tin rằng chẳng mấy chốc mà Trương Hào sẽ ra gặp hán. Lúc vừa bước vào, hán đã thấy một cặp mắt sắc lạnh đi vào bên trong sau khi nhìn thấy hán. Trương Hào đã quản lý ở đây, không cần hỏi cũng biết là hán đến tìm ai.

Đúng là chẳng bao lâu sau, giọng nói của Trương Hào đã xuất hiện sau lưng Tiêu Vân:

- Tiêu Vân?

Dáng người Trương Hào đầy đặn hơn một chút, chiếc váy dây đỏ rực trên người cô khiến bộ ngực rung lên theo từng bước đi.

Xem ra lão già kia cũng tuổi tằm cho cô ta không ít nhỉ. Nghĩ tới việc năm năm trời hán không động đến người cô ta, vậy mà cô ta lại uyển chuyển mà hầu hạ dưới thân người khác, mà kẻ đó lại là một lão già, Tiêu Vân cảm thấy trong lòng như đang rỉ máu.

Trương Hào có chút bất an, ngồi xuống đối diện Tiêu Vân. Đối với cô ta mà nói, hiện tại Tiêu Vân chính là một con ác mộng.

Về mặt cô ta khiến Tiêu Vân có phần hoảng hốt, ký ức từ khi hai người chưa chia tay dường như lại hiện về. Trước kia, lúc Trương Hào cảm thấy làm chưa tốt chuyện gì thì sẽ có biểu hiện như vậy.

- Tiêu Vân, giữa chúng ta đã không còn gì nữa rồi, nếu anh là đàn ông thì đừng tới tìm tôi nữa!

Trương Hào vô tình nói.

“Minh đã cho tiền rồi còn gì, sao hán lại quay lại nữa? Chẳng lẽ muốn lợi dụng quan hệ trước kia với mình để kiếm chác thêm nữa à?”

Thấy người yêu mình nghĩ như vậy, chút mềm mại thoáng qua trong hán lập tức trở nên cứng rắn.

Đại khái là cũng sợ Tiêu Vân gây chuyện, Trương Hào chậm rãi nói:

- Hiện tại tôi còn rất nhiều việc, anh có chuyện gì thì nói nhanh lên.

Trong lòng cô ta vẫn đang nghĩ: Cùng lắm thì cho thêm mấy đồng, tốt nhất là sau này đừng quấn lấy mình nữa, nhìn thấy anh ta đúng là chướng mắt.

- Không có việc gì cả, chỉ là muốn mời cô uống vài chén thôi, có nề mặt tôi không?

Tiêu Vân cười cười, quan sát Trương Hào, cuối cùng lơ đãng dừng mắt tại bộ ngực của cô ta:

- Cũng được lắm nhỉ?

“Cái tên đàn ông này đúng là cái thứ chẳng ra gì, lại muốn châm chọc mình lên giường với một lão già! Rốt cuộc là hôm nay hắn muốn làm gì? Nếu mà để Trần Nhược Thủy biết chuyện hắn đến tìm mình thì... Phải nghĩ cách làm sao đuổi hắn đi mới được!”

- Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước, anh cứ bình tĩnh mà uống!

Trương Hào đứng dậy định đi.

- Sao thế, sợ ai đó biết chuyện cô gặp tôi à? Không sao đâu, ở đây đông người thế này, bao năm qua tôi còn chẳng làm gì cô thì ở đây cũng chẳng làm gì cô đâu.

Tiêu Vân cười lạnh nói.

- Tiêu Vân, rốt cuộc là anh muốn thế nào?

Giọng Trương Hào thể hiện rõ sự khó chịu, trong đầu đã bắt đầu cân nhắc đến việc gọi bảo vệ đến đuổi hắn đi.

Tiêu Vân kiểm chế lại tâm trạng, lơ đãng nói:

- Thật ra, hôm nay tôi không đến tìm cô, khó khăn lắm mới kiếm được ít tiền, không đi tiêu khiến tôi có lỗi với bản thân lắm. Cô đang bận thì đi đi! Không cần phải đối xử khác với tôi đâu, có người sẽ không vui.

Lúc này, cô gái khi nãy rót rượu cho Tiêu Vân thì thắm vào tai Trương Hào.

Mặc dù Tiêu Vân không nghe được cô ta nói những gì, nhưng trong đầu Trương Hào nghĩ gì thì Tiêu Vân có thể đọc được. Cô gái kia nói hắn vừa gọi một ly Lafite, còn cho cô ta một vạn tiền boa.

Thông tin này đúng là khiến Trương Hào kinh ngạc, trong đầu cô ta lập tức hiện lên suy nghĩ: Tên tiểu tử này phát đạt từ lúc nào thế nhỉ? Đáng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tung Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phỏng Vấn

Tiêu Vân mừng thầm.

Ta muốn xem xem rốt cuộc cô thích một soái ca vừa có tiền vừa trẻ khỏe hay là thích một lão già có tiền? Điều hắn muốn thấy nhất là Trương Hào đứng trước mặt hắn khóc lóc van xin hắn tha thứ cho cô ta, cầu mong hắn cho cô ta cơ hội quay lại.

Nếu thực sự như vậy thì Tiêu Vân nghĩ rằng hắn sẽ suy nghĩ lại về quan hệ với cô ta.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Vân lại không thể vui nổi vì trong đầu Trương Hào chỉ muốn biết rõ tiền của hắn rốt cuộc là kiếm được ở đâu, còn lại cũng chẳng nghĩ gì khác.

Xem ra điều cô ta quan tâm chỉ là tiền! Tiêu Vân trầm nghĩ.

- Trương Hào, xét đến việc chúng ta cũng quen biết nhau năm năm rồi, cô có thể trả lời thật lòng với tôi một câu không, cô đã bao giờ từng thích tôi chưa?

Tiêu Vân hỏi.

- Cũng từng thích, nhưng đó là chuyện trước đây.

Trương Hào nói.

“Phi phi, không biết tên tiểu tử nhà ngươi có phải đi cướp ngân hàng không nữa, tôi làm sao có thể thích loại nghèo kiết xác như thế được? Nếu không phải vì sợ anh làm loạn ở đây làm mất mặt tôi, tôi đã chẳng thêm ra gặp mặt. Nhưng mà tên tiểu tử này rốt cuộc làm thế nào giàu được nhỉ?”

Tiêu Vân thực sự là thất vọng hoàn toàn rồi. Xem ra, từ trước tới nay cô ta chưa từng thật lòng thích hắn, hắn còn vì cô ta mà đi tự tử.

- Xem ra, tôi đúng là khiến người khác thất vọng rồi. – Tiêu Vân tỏ vẻ đau lòng, uống cạn ly rượu trong tay – Thực lòng chúc phúc cho hai người.

Hắn quay sang nói với cô gái vừa rót rượu cho mình:

- Em ơi, tính tiền!

- A Vân, không cần đâu, tiền phí của anh hôm nay tính cho tôi đi!

Trương Hảo ngăn lại.

“Hừ hừ, Chẳng qua là muốn lấy cái này để cho tôi biết giàu đến mức nào à? Thế thì tôi càng không cho anh được như ý!” Tâm tư của Trương Hảo sao có thể qua mắt được Tiêu Vân.

- Không cần đâu, mấy đồng tiền này cũng không làm khó tôi được, xem ra cô rất bận, tôi không làm phiền nữa. Tạm biệt!

Thấy Tiêu Vân không hề thể hiện giàu có ra sao mà đã định về, Trương Hảo vốn định giữ hắn lại một lúc nữa, nhưng lại sợ tiền kia là do Tiêu Vân đi cướp, cô ta do dự một lúc rồi nói:

- Vậy... sau này anh còn đến nữa không?

- Có thể, xem tình hình thế nào đã!

Nói xong, Tiêu Vân rút một xấp nhân dân tệ ra ném cho cô gái kia:

- Không cần trả lại, còn thừa coi như tôi mời mọi người uống chén trà. Con người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình được? Dù sao thì cũng từng là đồng nghiệp!

Trương Hảo chửi thầm trong lòng, câu này rõ ràng là đang chửi cô ta vô tình.

Ra khỏi khách sạn Khải Toàn, Tiêu Vân bỗng thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra được Trương Hảo là hạng người gì, có lẽ chia tay với cô ta hắn không nên đau lòng như vậy, còn là một điều may mắn. Chỉ đáng tiếc cho năm năm thanh xuân và tình cảm của hắn mà thôi, đây là mối tình đầu của hắn mà.

Nhưng nếu không mất đi thì sẽ không hiểu được thế nào là có được. Ông trời có lúc vẫn rất công bằng.

Nghĩ ngợi xong, Tiêu Vân thấy rằng mình nên bắt đầu một mối tình mới.

Hắn đã nhận lời với Diêm Vương phải làm đại diện tại nhân gian cho Diêm Vương, nếu như trong thời gian dài hắn không của được người đẹp, chọc giận Diêm Vương thì chẳng phải chuyện đùa đâu.

Nếu đã như vậy thì việc tiếp theo cần làm là tìm bạn gái, mà phải là mỹ nữ tuyệt sắc giai nhân mới được, nếu chỉ được về bề ngoài cũng không được, phải có khí chất, cao cao tại thượng, chinh phục những người như thế mới có cảm giác thành công.

Thành phố Tân Hải có mỹ nhân như vậy không? Đáp án là chắc chắn có!

Tân Hải có ba phụ nữ mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn có được.

Một người là thiên kim tiểu thư Tổng giám đốc Tập đoàn Thiên Duyệt – Đường Khả Tâm.

Một người là ca sĩ nổi tiếng trong giới showbiz Hoa ngữ Hạ Khinh Ca.

Còn một người là viên ngọc quý trong lòng đại ca xã hội đen Liễu Thành Quyền – Liễu Thi Quân.

Ba người này được gọi là Tân Hải Tam Tú, đặc biệt là Hạ Khinh Ca, tài sắc song toàn, là tình nhân trong mộng của tất cả đàn ông.

Hiện giờ hắn là người đại diện cho Diêm Vương ở nhân gian, nếu muốn của mỹ nữ, tất nhiên phải là những người có phẩm chất cao nhất.

Nhưng mà, trong ba người này thì theo đuổi ai trước?

Tiêu Vân suy nghĩ một hồi, thấy rằng theo đuổi Đường Khả Tâm trước có lẽ tốt hơn.

Dù sao thì dù là ca sĩ nổi tiếng hay thiên kim của đại ca xã hội đen thì việc theo đuổi trực tiếp sẽ nguy hiểm hơn, cho dù hiện giờ hắn không phải người bình thường, nhưng cũng bị chết chứ.

Còn Tập đoàn Thiên Duyệt lại khác, đây là một công ty đường đường chính chính, doanh nghiệp tổng hợp quy mô lớn đứng đầu thành phố Tân Hải bao

năm nay, tổng tài sản lên đến mấy chục tỷ, bao gồm các lĩnh vực bất động sản, sắt thép, ô tô, thương mại, vận chuyển...

Tuy là cao cao tại thượng nhưng khi theo đuổi người như vậy, thứ nhất sẽ không thu hút sự chú ý của quá nhiều người, thứ hai là cũng không sợ bị người ta chắt chém, tương đối an toàn. Còn hai người còn lại thì, cứ theo đuổi trước một người kia đã rồi tính.

Muốn theo đuổi một người, đầu tiên là phải tìm cách tiếp cận cô ta. Nhưng mà vấn đề là ở chỗ, tiếp cận bằng cách nào?

Sau khi được Diêm Vương cải tạo lại, đầu óc Tiêu Vân cũng linh hoạt hơn hẳn, một chiến lược theo đuổi mỹ nhân đã hình thành.

Sáng sớm, Tiêu Vân đến shop Hải Lan – nơi được mệnh danh là tủ quần áo của đàn ông, bỏ ra hơn hai vạn để thay đổi từ đầu đến chân, sau đó đi đến Tập đoàn Thiên Duyệt.

Đúng là người đẹp vì lụa. Khi Tiêu Vân đi vào Tập đoàn Thiên Duyệt, bảo vệ không chặn lại hỏi, mà ngược lại, còn nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái, nghĩ tới lúc trước đi vào khách sạn Khai Hoàn, Tiêu Vân không khỏi xót xa một hồi.

“Bộ quần áo này mặc vào thì có là đầu heo có khi cũng đi vào được, nói gì đến ông đây”

Vừa nghĩ như vậy, chẳng phải là so sánh mình cũng như heo à? Hắn tự cười mình rồi đi thẳng tới bộ phận nhân sự của tập đoàn.

Quản lý bộ phận nhân sự là một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, gò má cao, môi mỏng, vừa nhìn là biết là kiểu phụ nữ điển hình thông minh tháo vát nhưng chanh chua.

Quả nhiên, Tiêu Vân vừa bước vào cửa đã bị cô ta phủ đầu, chưa ngẩng mặt lên đã nói:

- Anh không biết gõ cửa trước khi đi vào à?

- Tôi gõ cửa rồi, nhưng có lẽ chị không nghe thấy.

Tiêu Vân giải thích, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Thấy Tiêu Vân còn dám biện bạch, cô ta lập tức nổi giận. Cô ta ngồi ở vị trí quản lý nhân sự này đã lâu, mặc dù việc bổ nhiệm các vị trí cấp cao ở công ty thì không cần thông qua cô ta, nhưng quyền sinh quyền sát đám nhân viên đều nằm trong lòng bàn tay cô ta, cũng coi như là một người có thực quyền ở công ty. Chính vì vậy, lúc đó cô ta đã quyết định cho dù hắn ta có đến phỏng vấn vị trí nào đi nữa thì cô ta cũng tuyệt đối không nhận vào.

Thế nhưng chỉ một giây sau, suy nghĩ đó của cô ta đã thay đổi. Sau khi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân, trong đầu cô ta lập tức xuất hiện một ý nghĩ: Tên tiểu tử này hình như có gì đó không giống bình thường.

Nhưng không giống ở chỗ nào thì cô ta không nói rõ ra được. Dù thế nào thì đối với việc Tiêu Vân vào phòng mà chưa được đồng ý, cô ta sẽ không truy cứu nữa.

Cô ta làm sao biết được sau khi được Diêm Vương cải tạo, thực lực của Tiêu Vân đã tăng lên, khí chất cũng dần dần thay đổi. Hơn nữa, sau khi giải tỏa hết những vướng mắc trong lòng với người yêu cũ, tìm lại được sự tự tin ban đầu, và sự chuẩn bị kỹ lưỡng, hắn đã mang đến một cảm giác khác hẳn với những người khác.

- Xin chào, tôi là Giám đốc nhân sự Đồng Lan, xin hỏi... anh đến phỏng vấn vị trí nào?

Thấy Đồng Lan vừa nhìn mình, giọng điệu đã thay đổi hẳn như vậy, Tiêu Vân không cần đọc suy nghĩ của Đồng Lan cũng biết sách lược của mình đã thành công.

- Thì ra là Giám đốc Đồng. Xin chào, tôi tên là Tiêu Vân, đến phỏng vấn vị trí bảo vệ của quý công ty.

- Bảo vệ?

Đồng Lan ngạc nhiên:

- Anh đến phỏng vấn làm bảo vệ à?

Sau đó cô ta nhìn kỹ Tiêu Vân từ đầu đến chân, nghĩ thầm nếu ăn mặc như hắn mà đến phỏng vấn làm quản lý chi nhánh thì cũng chẳng có gì lạ, nhưng hắn lại chỉ đến phỏng vấn làm bảo vệ, đúng là lạ thật. Bảo vệ mỗi tháng được bao nhiêu tiền chứ? Chỉ sợ còn không đủ mua một bộ quần áo cho hắn.

Tất nhiên là suy nghĩ của cô ta không giấu được Tiêu Vân. Nhưng đây cũng chính là hiệu quả mà hắn muốn.

Tiêu Vân cười nói:

- Đúng vậy, là bảo vệ. Nhưng mà không phải là bảo vệ bình thường, tôi nghe được thông tin là lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Thiên Duyệt có ý muốn tuyển dụng một số nhân viên bảo vệ có tố chất cao, cũng coi như là vệ sĩ. Tôi muốn đến phỏng vấn vị trí vệ sĩ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mỹ Nữ Siêu Cấp

Ai là người gần sếp nhất chứ? Đương nhiên là vệ sĩ!

Nếu như có thể thuận lợi trở thành vệ sĩ của Đường Khả Tâm của Tập đoàn Thiên Duyệt thì tốt nhất là vị trí cận vệ, đây là điều kiện trời cho để của được cô nàng này.

Mình thì cũng không được đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nhưng chính trang lại cũng được coi là tuần tú lịch sự, một soái ca tiêu chuẩn, nếu biểu hiện tốt một chút thì chẳng lo mỹ nữ không động lòng.

Còn về chuyện tại sao hẳn biết việc Tập đoàn Thiên Duyệt đang tuyển dụng vệ sĩ thì... đây không phải là ngẫu nhiên nghe được, mà hẳn phải mất một bữa tiệc và một cây thuốc lá thơm cho một nhân viên trong tập đoàn để dò lấy thông tin.

Đồng Lan gật đầu, trong lòng thầm nghĩ như thế còn có vẻ tương xứng với bộ đồ của hẳn. Vệ sĩ là vị trí thường xuyên tháp tùng cán bộ cao cấp của tập đoàn đến những nơi sang trọng, với bề ngoài của hẳn như vậy thì cũng không khiến công ty mất điểm được.

- Được, Tiêu Vân, nếu như anh đến phỏng vấn vị trí vệ sĩ thì anh hẳn phải biết trình tự rồi chứ? Xin hỏi tuổi tác, học vấn của anh, có phải là bộ đội đặc chủng giải nghệ không?

Đồng Lan lấy một mẫu phỏng vấn ra, định ghi chép lại thông tin cơ bản của Tiêu Vân.

- Tôi 23 tuổi, trình độ tốt nghiệp trung học phổ thông, không có kinh nghiệm bộ đội đặc chủng.

Tiêu Vân trả lời thành thật.

- Cái gì? - Đồng Lan lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân - Anh chỉ có trình độ trung học phổ thông thôi ư? Còn không phải là bộ đội đặc chủng giải nghệ nữa? Thế anh có phải là đệ tử môn phái nào không? Sư phụ là ai?

- Không môn không phái!

Đồng Lan cười:

- Anh bạn này, cậu không phải là bộ đội đặc chủng, cũng không phải đệ tử của cao nhân, chúng tôi dựa vào đâu để đánh giá rằng anh có thể đảm nhiệm vị trí vệ sĩ? Anh phải biết rằng vệ sĩ của Tập đoàn Thiên Duyệt phải là bộ đội đặc chủng, hoặc là môn phái lớn trong nước như thiếu lâm này, võ đang này... Tôi thấy anh...

Đồng Lan nói xong, khẽ lắc đầu. Tuy chàng thanh niên này nhìn qua có điểm khác biệt, nhưng lý lịch thì...

- Giám đốc Đồng nhìn nhận như vậy khó tránh khỏi phiến diện, chẳng lẽ cứ không phải là bộ đội đặc chủng, không phải là đệ tử danh môn thì không làm vệ sĩ được sao? Mời giám đốc Đồng xem!

Nói xong, Tiêu Vân khẽ động một chút.

Đồng Lan vẫn còn chưa hiểu sự tình:

- Cậu định cho tôi xem cái gì?

Tiêu Vân mỉm cười, đưa tay ra, trong lòng bàn tay là một chiếc kẹp tóc tinh xảo.

- Há?

Đồng Lan ngạc nhiên, vội vàng sờ trên đầu mình, phát hiện ra là không thấy chiếc kẹp tóc đâu.

Lúc này, Đồng Lan không thể không thay đổi cách nhìn về Tiêu Vân.

Tiêu Vân đã được Diêm Vương tăng lên mười lần sức mạnh, có thể sử dụng quyền pháp càn đạo. Loại võ công này quan trọng nhất là tốc độ. Vậy nên với thực lực hiện nay của Tiêu Vân, lấy kẹp tóc từ trên đầu Đồng Lan mà không bị cô ta phát hiện thì cũng không phải là chuyện khó.

- Chiếc kẹp tóc rất đẹp.

Tiêu Vân cười cười, đưa chiếc kẹp tóc trả lại cho Đồng Lan rồi nói:

- Giám đốc Đồng, tôi nghĩ cô cũng nhìn ra được thực lực của tôi, tôi tin là không hề kém cạnh so với bất cứ vệ sĩ nào của quý công ty đâu. Trước khi tới đây tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi, với thực lực của tôi, coi như cũng đủ tư cách để làm vệ sĩ cho Tổng giám đốc Đường, cho dù không làm vệ sĩ cho Tổng giám đốc Đường thì làm vệ sĩ của Đường tiểu thư cũng thừa khả năng rồi. Mục tiêu của tôi là làm vệ sĩ cho Tổng giám đốc Đường và Đường tiểu thư, những người khác không đủ tư cách để tôi bảo vệ. Nếu như không làm vệ sĩ cho hai người này ở Tập đoàn Thiên Duyệt thì coi như hôm nay tôi chưa từng đến đây. Tôi vẫn mong có thể làm vệ sĩ cho Tổng giám đốc Đường.

Đồng Lan có chút khó xử.

Tổng giám đốc Đường tất nhiên là ông chủ Đường Quân của Tập đoàn Thiên Duyệt rồi.

Vệ sĩ của ông chủ làm sao đến lượt một giám đốc nhân sự nhỏ nhoi như cô ta quyết định được?

Lúc này, cô ta đã bỏ qua một vấn đề, đó là cường thế của Tiêu Vân.

Nếu như đổi lại là người khác, nói những lời cuồng vọng như vậy, có lẽ Đồng Lan đã đuổi ra ngoài từ lâu rồi. Thế nhưng người đang đứng trước mặt này lại khiến cô ta có một cảm giác thâm sâu khó lường, có thể việc Tiêu Vân lấy chiếc kẹp tóc ngay trước mặt cô ta khiến cô ta quá kinh ngạc. Dù sao thì trực giác cũng khiến cô ta cho rằng nếu đuổi anh ta đi sẽ là một sai lầm. Phụ nữ luôn tin vào trực giác, vì thế Đồng Lan chủ động quên đi sự cuồng vọng của Tiêu Vân.

- Chỗ của Tổng giám đốc Đường tôi thấy cũng đủ người rồi, chỗ Đường tiểu thư thì còn có chút khả năng, nhưng mà có được hay không thì không phải tôi quyết định, phải xem ý của Đường tiểu thư thế nào.

Tiêu Vân cười thâm trong lòng, thế này chẳng phải là được rồi sao? Nếu như chỗ Tổng giám đốc Đường chưa đủ người mới là phiền phức, mục đích của tôi là Đường tiểu thư mà!

Nhưng Tiêu Vân không thể hiện ra ngoài mặt:

- Thế thì, nhờ giám đốc Đồng đưa tôi đến chỗ Đường tiểu thư được không?

- Được, cậu đi theo tôi.

Đồng Lan tự mình đưa Tiêu Vân đến tầng hai mươi tư tòa nhà Thiên Duyệt. Bất cứ ai thuộc Tập đoàn Thiên Duyệt đều biết cả tầng này chỉ thuộc về một người, đó là Đường Khả Tâm.

Đồng Lan đến gõ cửa. Một giọng nói thanh thúy vang lên:

- Vào đi.

Nghe thấy giọng nói này, Tiêu Vân liền đoán ra người này nhất định là Đường Khả Tâm bởi giọng nói khiến người ta nghe xong thấy tinh thần nhẹ nhàng, nghe giọng biết người, chủ nhân của giọng nói này nhất định là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Trong phòng có hai người, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt phổ thông, lưng hơi còng, đứng ở một góc phòng như một pho tượng, khiến người ta dễ dàng bỏ qua sự tồn tại của ông ta.

Người còn lại là một thiếu nữ, quay lưng lại về phía hắn. Cô ngồi trên salon, vừa xem ti vi vừa ăn đồ ăn vặt, đôi chân thon dài trắng nõn lác quắc qua lác lại.

Chỉ cần như vậy thôi, cô gái này đã khiến Tiêu Vân có một cảm giác kinh tâm động phách, thiếu nữ thế này chỉ có trên trời thôi!

- Đường tiểu thư...

- Gọi tôi là mỹ nữ siêu cấp khuyh đảo chúng sinh miểu sát mỹ nam!

Đồng Lan chưa kịp nói hết câu đã bị Đường Khả Tâm ngắt lời.

- À? Là mỹ nữ siêu cấp ... khuyh đảo chúng sinh... miểu sát... mỹ nam...

Đồng Lan phải cố gắng lắm mới gọi được đầy đủ tên của cô, cô gái đáng thương này đã mệt đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi.

Tiêu Vân cố nhịn cười, chẳng lẽ đây là một trong ba tú nữ Tân Hải – Đường Khả Tâm sao? Căn bản là một cô nhóc chưa lớn mà, hơi khác so với hình tượng Đường Khả Tâm trong truyền thuyết.

Đường Khả Tâm trong truyền thuyết là một người có thiên phú kinh doanh, cô mới chỉ vào Tập đoàn Thiên Duyệt có hai năm mà đã khiến tổng tài sản của Thiên Duyệt tăng lên gấp đôi, người trước mặt hắn là cô gái đó ư?

- Ừm.

Đường Khả Tâm không để ý tới Tiêu Vân, nói chuyện với Đồng Lan khá vui vẻ:

- Nói đi, có chuyện gì?

Lúc nói chuyện, mắt Đường Khả Tâm thậm chí vẫn còn dán vào màn hình TV.

- Tiểu thư, đây là Tiêu Vân, đến phỏng vấn làm vệ sĩ cho cô. Cô xem...

- Không muốn không muốn! Cô đưa người đi đi! Thông báo tuyển vệ sĩ là ý của ba tôi, không liên quan gì đến tôi!

Đồng Lan còn chưa nói xong thì Đường Khả Tâm đã ngắt lời.

Lúc này, Tiêu Vân mới có cơ hội để nhìn khuôn mặt Đường Khả Tâm. Khuôn mặt đó quả thực như một tác phẩm cao siêu của nghệ sĩ điêu khắc tạo nên, còn tinh xảo hơn cả búp bê Barbie, quả nhiên không hổ danh là một trong ba tú nữ Tân Hải.

Đồng Lan có chút khó xử, đưa mắt nhìn Tiêu Vân, tỏ ý là mình cũng hết cách rồi.

Tiêu Vân mỉm cười, đột nhiên nói lớn:

- Lúc đầu tôi còn có chút do dự, nhưng bây giờ thì có thể xác định rằng Đường tiểu thư thực sự cần một vệ sĩ rồi, mà còn là vấn đề bức thiết nữa.

Đường Khả Tâm rõ ràng không ngờ rằng một tên đến phỏng vấn làm vệ sĩ mà lại có lá gan lớn nói với cô như vậy. Cô ta có chút tò mò, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Vân.

Từ đầu tới giờ cô vẫn chưa nhìn Tiêu Vân, lúc này mới quay sang nhìn hắn, cảm giác cũng như Đồng Lan khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, thấy Tiêu Vân có chút khác biệt.

- Anh vừa nói gì?

Đường Khả Tâm hỏi.

Tiêu Vân nói:

- Một vệ sĩ xuất sắc không chỉ bảo đảm sự an toàn của chủ nhân, mà còn có trách nhiệm với cơ thể của chủ nhân. Như vệ sĩ hiện tại của cô đúng là không xứng với chức vụ, sao có thể để chủ nhân ăn loại đồ ăn vặt như thế này mà cũng không quản không hỏi han gì? Loại thực phẩm nhiều chất béo này toàn là loại đồ ăn rác rưởi, không có chất dinh dưỡng, không tốt cho cơ thể, điều quan trọng hơn là sẽ ảnh hưởng đến quá trình phát dục của bộ ngực.

Đường Khả Tâm đỏ bừng mặt, chút cảm tình vừa dành cho Tiêu Vân đã bị quét sạch. Cô tức giận nói:

- Anh nói cái gì? Anh...anh dám nói ngực tôi nhỏ...

Thực tế thì ngực Đường Khả Tâm cũng không quá nhỏ, nhưng có vẻ như cô không mấy tự tin.

Tiêu Vân cười nói:

- Tôi không nói vậy, đây là cô tự nghĩ thế.

- Tôi nghĩ thế nào anh làm sao biết được, chẳng lẽ anh có thể đọc được suy nghĩ của tôi à?

Tiêu Vân đương nhiên là đọc được suy nghĩ của cô ta, nếu không thì làm sao hắn biết được bí mật này? Nhưng mà bí mật động trời này tuyệt đối không được nói ra.

Tiêu Vân cười nói:

- Nếu như cô thấy ngực cô không nhỏ thì tại sao vừa gặp tôi cô đã ưỡn ngực về phía trước? Một cô gái mà ưỡn ngực về phía đàn ông thì thường là kiểu người không tự tin vào ngực mình.

- Anh...

Đường Khả Tâm không nói lên lời, những gì Tiêu Vân nói là thật. Quả đúng là khi vừa nhìn thấy Tiêu Vân, cô có hơi ưỡn ngực về phía trước một chút.

Đồng Lan bịt miệng lại, cố nhịn cười. Cô là phụ nữ, thi thoảng cũng có tiếp xúc một số chuyện của tầng lớp cán bộ cao cấp, một vài chuyện cô có biết một số thông tin, Đường Khả Tâm quan tâm nhất chính là ngực mình không bằng người khác.

Cô nàng có một cô em họ, mới mười sáu tuổi mà ngực đã to hơn ngực cô nàng hẳn một vòng. Điều này khiến Đường Khả Tâm vô cùng tự ti, thi thoảng lại len lén tập yoga để làm to ngực.

Nhưng điều khiến cô bất ngờ là Tiêu Vân chẳng phải đến đây để phỏng vấn sao, còn chưa quyết định có để hắn nhận chức hay không mà đã cãi nhau với chủ nhân rồi, đây đâu phải là vệ sĩ, đây là ông tướng thì có! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phỏng Vấn Thất Bại

Đồng Lan không biết rằng, đây chính là chiến lược của Tiêu Vân.

Với thân phận và địa vị của Đường Khả Tâm, Tiêu Vân đoán rằng xưa nay sẽ không có người nào dám nói chuyện vô lễ với cô như vậy. Ai muốn theo đuổi cô chắc chắn sẽ cung kính trước mặt cô, cúi đầu khom lưng. Mà hắn thì toàn làm ngược lại.

Như vậy mặc dù sẽ không khiến cô lập tức coi trọng hắn, nhưng cũng đủ lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cô.

Trước giờ Tiêu Vân cũng không nghĩ tới lại có thể theo đuổi thiếu nữ xinh đẹp cao cao tại thượng nhanh như vậy. Muốn theo đuổi người đẹp, trước tiên phải lưu lại ấn tượng trong lòng người đẹp mới là quan trọng nhất, không quan tâm là ấn tượng tốt hay là ấn tượng xấu, trước tiên lưu lại ấn tượng rồi nói. Đối với người đẹp ngưỡng mộ trong lòng, đáng sợ nhất không phải ấn tượng của cô ta với anh không tốt, mà là căn bản không hề có ấn tượng về anh.

Mặt Đường Khả Tâm đỏ lên vì tức.

Người đàn ông này... người đàn ông này quả thực quá ghê tởm!

Lại dám chạm chọc ngực của bản tiểu thư nhỏ ngay trước mặt? Không cho anh một chút lợi hại, anh sẽ không biết sự lợi hại của siêu cấp thiếu nữ xinh đẹp khuynh đảo chúng sinh miếu sát mỹ nam!

Chớp mắt, một suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô.

Đường Khả Tâm đột nhiên cười hi hi nói:

- Nếu anh đến nhận lời mời làm vệ sĩ, như vậy thân thù chắc chắn rất lợi hại rồi?
- Cũng được!
- Vậy thì tốt!

Đường Khả Tâm chỉ ông lão vẫn luôn đứng bên cạnh:

- Nếu như anh có thể đánh thắng bác Trần, tôi sẽ để anh làm vệ sĩ của tôi. Chẳng qua tôi phải cảnh cáo anh, bác Trần rất lợi hại, nếu như anh bị đánh không xuống giường được, cũng chớ có trách tôi không nhắc nhở anh.

Sắc mặt Đồng Lan thay đổi. Mặc dù trước giờ cô chưa từng thấy bác Trần ra tay, nhưng cô biết, bác Trần đã làm vệ sĩ cho Đường Quân Tác hai mươi năm, không có chút tài năng có thể làm được sao? Anh chàng này còn trẻ như vậy, chỉ sợ...

Cô đang muốn tốt bụng nhắc nhở Tiêu Vân cự tuyệt, không nghĩ tới Tiêu Vân lại nói:

- Giữ lời chứ?

Đường Khả Tâm vội vàng nói:

- Đương nhiên là giữ lời, mau đánh đi!

Thấy Tiêu Vân đồng ý, Đường Khả Tâm có cảm giác thành tựu khi thực hiện được âm mưu. Trong ấn tượng của cô, bác Trần rất ít khi ra tay, thế nhưng mỗi lần ra tay trước giờ đều chưa từng thất bại. Cô rất muốn nhìn một chút bác Trần chinh tề cuồng vọng vô lý này thế nào.

Tiêu Vân gật nhẹ đầu, không nhanh không chậm đi tới trước mặt bác Trần:

- Đường tiểu thư nói chỉ cần tôi đánh bại ông là có thể để tôi làm vệ sĩ cho cô ấy.
- Tôi nghe thấy rồi... A!

Bác Trần còn chưa nói dứt lời, liền kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất. Mặt lão tím tái, hai tay che chặt hạ bộ. Thằng nhóc thối này, có biết kính già yêu trẻ hay không chứ!

- Hà? Thế này không tính, không tính! Anh chơi xấu, tại sao anh có thể đá chỗ... chỗ đó của bác Trần? Còn đánh lên nữa?

Đường Khả Tâm đỏ mặt hết lớn.

- Cô cũng không quy định tôi không thể đánh lên. Làm một vệ sĩ, quan trọng nhất là phải cam đoan bảo vệ sự an toàn của người khác, bất kỳ thủ đoạn nào đều có thể sử dụng. Ông ta bị tôi đánh lên thành công, chỉ có thể trách bản thân ông ta không cẩn thận. Nếu như tôi muốn gây bất lợi cho tiểu thư... Trong tình huống hiện giờ thì hậu quả e rằng không tương tượng được!

- Thế cũng không được, anh quá vô sỉ, tôi tuyệt đối không cần vệ sĩ vô sỉ như anh, anh đi ra ngoài cho tôi ngay! Chị Đồng, chị lập tức dẫn hắn đi, tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa!

Đường Khả Tâm lớn tiếng nói, tay chỉ ra ngoài cửa.

Đồng Lan bất đắc dĩ cười khổ với Tiêu Vân, ra hiệu Tiêu Vân nên rời đi.

- Cô đã nói nếu như tôi đánh bại ông ta sẽ để tôi làm vệ sĩ của cô!

Tiêu Vân nhắc nhở Đường Khả Tâm không nên quên lời mình đã nói.

- Tôi đổi ý, có được không? Tôi đổi ý rồi! Tôi nói chuyện không tính toán gì hết! Anh lập tức rời đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!

Đường Khả Tâm dùng chiêu sở trường của phụ nữ.

Tiêu Vân nhún vai, tự nhủ với giọng điệu vừa vắn khiến Đường Khả Tâm nghe được:

- Được rồi! Tôi đi! Lúc đầu tôi còn chuẩn bị một bí phương ngực lớn tổ truyền, thấy hiệu quả cực nhanh, lại không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Nghe nói Dương Quý Phi dựa vào thứ này mới thay đổi lớn như vậy, hiện giờ xem ra, chỉ có thể dùng trên người phụ nữ bất hạnh khác...

Nói xong, hắn xoay người rời đi. Đường Khả Tâm nghe được lời Tiêu Vân nói, tinh thần phấn chấn, đưa tay về phía Tiêu Vân, có vẻ như muốn giữ Tiêu Vân lại, nhưng lại ngại nên không nói gì nữa.

Tiêu Vân vừa mới rời khỏi phòng của Đường Khả Tâm, tại một căn phòng rộng rãi khác của cao ốc Thiên Duyệt, một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi mặt mũi uy nghiêm chăm chú nhìn màn hình giám sát, trên mặt nở nụ cười thâm ý, thì thảo nói:

- Thanh niên này, cũng thú vị...

- Tiêu tiên sinh, chuyện này... tôi chỉ có thể nói rất đáng tiếc.

Rời khỏi phòng Đường Khả Tâm, Đồng Lan khá bất đắc dĩ nói:

- Tính tình của Đường tiểu thư chính là như vậy, vừa rồi nếu anh thuận theo cô ấy một chút, có lẽ chuyện sẽ không thành ra như vậy.

- Không sao, chị Đồng, cảm ơn tất cả những gì chị làm cho tôi! Tôi rất cảm kích, có thời gian không, ăn với tôi bữa cơm bình dân nhé?

- Không được, tôi còn có việc, chuyện này không giúp gì được anh, tôi rất tiếc.

Đồng Lan thấy chuyện không hoàn thành, cũng không tiện để Tiêu Vân mời cơm.

Tiếc cái gì? Mục đích của tôi đã đạt được. Tiêu Vân nói trong lòng, chẳng qua hắn sẽ không nói ra.

- Chị Đồng đừng nói như vậy, có cơ hội chúng ta sẽ còn gặp mặt.

Tiêu Vân mỉm cười thâm trường với Đồng Lan.

Rời khỏi tập đoàn Thiên Duyệt, Tiêu Vân liền kiểm kê lại thu hoạch của chuyến đi này.

Suy nghĩ của Đường Khả Tâm không thể trốn thoát khỏi sự thăm dò của Tiêu Vân, từ lúc ban đầu cô nhìn thấy hắn, cho đến khi hắn rời đi, bất kỳ suy nghĩ nào của cô đều bị Tiêu Vân đọc được.

Tiêu Vân biết, mình đã gieo một hạt giống không thể xóa nhòa trong lòng Đường Khả Tâm. Nhất là câu nói sau cùng, càng khiến Tiêu Vân tin tưởng vững chắc, Đường Khả Tâm chắc chắn sẽ liên lạc với hắn. Cho nên hiện giờ Tiêu Vân không hề nóng vội.

Làm xong chuyện này, Tiêu Vân phát hiện tiền trên người mình dường như không còn lại bao nhiêu, thế là lại tới sông bạc tảng ba khách sạn Khai Toàn - -- hắn đến kiểm tiền phụ cấp gia đình!

Rất nhanh, một con mồi lại tiến vào mắt Tiêu Vân.

- Đại ca có hứng thú chơi phương pháp cá cược kích thích hay không?

Tiêu Vân nói với một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Hắn nhìn ra người này vừa thắng mấy trăm ngàn, đang đắc ý.

- Phương pháp cá cược kích thích gì?

Quả nhiên, người đàn ông trung niên kia ai tới cũng không cự tuyệt, nghe Tiêu Vân muốn cá cược với mình, gã lập tức đồng ý.

- Tùy ý lựa chọn một bộ bài poker, chúng ta mỗi người rút một lá, đoán màu sắc và điểm số lá bài đối phương, gần nhất là thắng.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ một chút, gật nhẹ đầu:

- Có chút thú vị, chơi bao nhiêu?

- Một lần hai mươi ngàn thế nào?

- Ô? Anh bạn trẻ, lại là cậu à? Lại tới chơi trò đoán bài sao? Phải nói anh bạn trẻ quả thực là thần, đoán đâu trúng đấy! Lần này lại thắng bao nhiêu rồi?

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai, đó là tên béo Luru Vi Hùng mà Tiêu Vân thắng lần trước.

Luru Vi Hùng thấy Tiêu Vân lại tới, căn bản không coi mình là người ngoài, thân mật ngồi bên cạnh Tiêu Vân, bộ dạng gần gũi với Tiêu Vân. Lần trước Tiêu Vân để lại cho gã mấy chục ngàn đồng, khiến gã chơi rất thoải mái, cho nên gã cảm thấy Tiêu Vân rất thú vị.

Nhưng gã không biết suy nghĩ duy nhất hiện giờ của Tiêu Vân chính là bóp chết tên mập này: Con mẹ nó, người nói như vậy, ai còn dám chơi với ông?

Người đàn ông trung niên nghe xong người trước mắt đã từng chơi trò chơi này, lại đoán đâu trúng đó, quả nhiên cảnh giác, đang lo lắng có nên tiếp tục chơi với hắn không thì một giọng nói vang lên:

- Để tôi đến chơi với anh bạn trẻ này đi!

Tiêu Vân nhìn qua, không khỏi thán kêu khô, số ông đây sao lại xấu thế, lại gặp gã rồi? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tinh Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ông Chủ Muốn Gặp Anh

Đây chính là người giám sát mà lần trước Tiêu Vân đã gặp ở đây.

Thực ra khi Tiêu Vân vừa vào sòng bạc, gã đã nhìn thấy hắn qua màn hình giám sát. Thấy Tiêu Vân lại tìm người chơi trò đoán bài kia, gã liền đi nhanh tới.

- Anh bạn trẻ, chúng ta lại gặp mặt.

Người kia mỉm cười ngồi xuống đối diện Tiêu Vân:

- Cuối cùng có cơ hội có thể so tài một chút với anh bạn trẻ.

Tiêu Vân vội vàng cự tuyệt:

- Thế nhưng mà, tôi đã hẹn với vị tiên sinh này...

- Không có việc gì, tôi nhường cho anh ta, tôi muốn mở mang kiến thức phương pháp của cao thủ.

Người đàn ông trung niên kia đang muốn chuồn đi, vừa thấy lập tức từ chối.

Người kia nói:

- Tôi chỉ chơi ba ván với anh, chẳng qua chỉ cho anh đoán, nếu anh đoán trúng bài của tôi, tôi cho anh một trăm ngàn, đoán không trúng tôi chỉ cần của anh mười ngàn. Thế nào?

- Điều kiện rất công bằng, cược với anh ta đi! Tôi tin tưởng anh!

Lưu Vĩ Hùng quả thực trở thành fans hâm mộ của Tiêu Vân, nghe xong chuyện này, vội vàng cõ vũ Tiêu Vân.

Trong lòng Tiêu Vân biết rõ, suy nghĩ của người này căn bản nhìn không thấu, còn chơi thế nào?

Hai ngày này hần tiêu tiền vung tay quá trán, trên người chỉ còn lại hơn mười ngàn. Nếu như liên tục thua ba ván, là mất ba mươi ngàn, nếu thực sự như vậy... hôm nay đừng nghĩ rời khỏi cánh cửa này.

Hần biết mặc dù mình được Diêm Vương tăng cường thực lực gấp mười lần, cũng có thể sử dụng loại quyền pháp thượng thừa là Càn Đạo Quyền Pháp. Thế nhưng dù sao nước trong khách sạn Khai Toàn quá sâu, bên trong cũng không thiếu cao thủ, nếu quả thực đánh nhau, hần chưa chắc đã có khả năng ra được.

- Tôi thấy, không cần thiết như vậy chứ?

Tiêu Vân cười cười.

Người kia mặt không thay đổi nói:

- Làm sao, chẳng lẽ anh bạn cho rằng tôi không có tư cách đánh cược với anh? Hay căn bản là anh coi thường khách sạn Khai Toàn chúng tôi?

Lời như vậy đối phương cũng nói ra rồi, lần này, Tiêu Vân biết, mình muốn chơi thì chơi, không muốn chơi cũng phải chơi.

Người kia lấy một bộ bài poker ra, tùy tiện xáo.

Tiêu Vân lần đầu tiên nhìn thấy cao thủ cờ bạc xáo bài, động tác tự nhiên, bài poker trong tay gã giống như đang sống, tung bay trên dưới, khi thì như cá voi hút nước, khi thì như cầu vòng treo ngược, khiến người ta hoa mắt.

Xáo bài xong, cao thủ kia tùy tiện rút một lá từ bên trong, ra hiệu Tiêu Vân đoán.

Tiêu Vân đỏ mặt hơi lạnh. Mẹ nó, quả là tuyệt vọng!

Căn bản không nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, để cho ông đây đoán thế nào?

Tiêu Vân phí rất nhiều sức, cũng không nhìn thấu người kia suy nghĩ gì trong đầu. Đang muốn đầu hàng, đúng lúc này, người đàn ông trung niên thiếu chút nữa đánh cược với Tiêu Vân tò mò liếc một cái, vừa vặn thấy được bài trong tay gã.

Lần này, coi như giải vây cho Tiêu Vân.

Tiêu Vân nói như tính trước:

- Tôi đoán, đại ca anh cầm trong tay là một lá J nhép.

Vừa dứt lời, sắc mặt người đàn ông trung niên liền thay đổi, nhìn Tiêu Vân một cái, trên mặt tựa như viết một câu: Thực thần kỳ! Trong lòng y đang thầm may mắn, may mắn vừa rồi không đánh cược với tên nhóc này, nếu không còn không phải đền cả quần vào sao?

Mặc dù tên béo Lưu Vĩ Hùng nghĩ tới Tiêu Vân có thể đoán ra, nhưng về mặt vẫn chán kinh, trong lòng suy nghĩ hần rốt cuộc làm thế nào mà đoán được?

Mặt cao thủ kia vẫn không chút biểu tình, thế nhưng khóe mắt gã vẫn hơi nhúc nhích. Mặc dù gã là cao thủ, gặp được chuyện này trong lòng cũng như dãi sông lấp biển. Chẳng lẽ người này lại lợi hại tới trình độ như thế, có thể nhìn ra một quy luật nào đó trong phương thức xáo bài của mình? Chẳng lẽ hần có thể ghi lại trình tự tất cả bộ bài? Nếu thực sự như vậy, thì quá kinh khủng rồi!

- Cậu thắng, tôi thua một trăm ngàn.

Cao thủ cờ bạc lật ngược lá bài, quả nhiên là một quân J nhép.

- Lần nữa đi!

Tiêu Vân roi vào đường cùng, đành tiếp tục đánh cược với gã.

Lại xáo bài lần nữa, cao thủ kia lại rút một quân bài.

Hì vọng duy nhất của Tiêu Vân hiện giờ chính là người đàn ông trung niên kia không nhìn được lòng hiếu kỳ, lại nhìn một chút.

Người đàn ông trung niên quả nhiên không để Tiêu Vân thất vọng, lại liếc qua, quả nhiên lại thấy được mặt bài.

Tiêu Vân lạnh nhạt nói:

- Lần này tôi đoán là K cơ.

Cao thủ kia ngồi không yên. Minh coi như lẩn lộn rất nhiều năm trong giới này này, tại sao chưa từng nghe nói tới nhân vật như vậy? Xuất hiện lúc nào?

Đại khái cảm thấy đã không cần phải cá cược tiếp, cao thủ kia đứng lên:

- Không nghĩ tới anh bạn trẻ là một cao thủ, tôi cam bái hạ phong. Chẳng qua, nếu như anh bạn trẻ thiếu tiền tiêu mà nói, mặc dù chỗ chúng tôi buôn bán nhỏ, nhưng cũng muốn kết giao bạn bè với anh bạn trẻ, hi vọng anh bạn trẻ không nên so đo với khách của chúng tôi.

Nói xong, cao thủ kia lấy bút ra, viết một tờ chi phiếu:

- Đây là một triệu, anh bạn cầm đi tiêu, có rảnh thường đến ngồi một chút, chúng tôi nhất định tận tình hữu nghị.

Đối địch với một cao thủ cờ bạc, tuyệt đối là tối kỵ với sòng bạc, gã là đang dùng tiền mua bình an.

Tiêu Vân nhận chi phiếu, cười cười:

- Tôi hiểu quy củ, về sau tôi sẽ không tới nơi này nữa.

Cao thủ kia thầm thở phào nhẹ nhõm. Tên nhóc này rất hiểu đạo lý, xem ra cũng không phải sòng bạc đắc tội người này, vậy thì dễ làm hơn nhiều. Phàm là chuyện có thể dùng tiền giải quyết, đều không tính là chuyện gì khó.

Tiêu Vân rời khỏi sòng bạc, trái tim đập thành thịch.

Mẹ nó, ông đây cũng trở thành phú ông bạc triệu sao?

Chỉ một tờ giấy mỏng kia, vậy mà giá trị một triệu! Chuyện này quá con mẹ nó kích thích rồi!

Chẳng qua chuyện kích thích hợp lại xuất hiện ngay sau đó.

Vừa rời khỏi cửa lớn khách sạn Khải Hoàn, ít nhất có năm chiếc xe dừng trước mặt Tiêu Vân, mười người áo đen bước từ trên xe xuống.

Không thể nào? Coi như thực sự muốn ra tay với ông, như vậy cũng quá nhanh đi chứ?

Tiêu Vân nhanh chóng bỏ qua suy nghĩ này, nhưng người này hẳn không phải đến ra tay với mình. Cho dù như vậy, cũng không phải người của khách sạn Khải Hoàn, không ai lại chêm người trước cửa chính của mình. Thế nhưng hình như mình cũng chưa từng đắc tội người khác nha!

- Là Tiêu Vân tiên sinh sao?

Một người áo đen đi tới trước mặt Tiêu Vân, lạnh lùng hỏi.

Tiêu Vân nhớ lại tất cả mọi người mình quen biết, xác định không có người này. Hắn muốn nhìn lên suy nghĩ của người này, lại uể oải phát hiện người này căn bản không suy nghĩ, đành thành thật gật đầu:

- Là tôi.

Trong đầu hắn đang tính toán nên ra tay, hay là chạy trốn.

- Ông chủ của chúng tôi muốn gặp cậu!

Người kia vẫn nói không chút cảm tình.

Nói xong, gã làm động tác mời Tiêu Vân lên xe, căn bản không cho Tiêu Vân bất cứ cơ hội lựa chọn nào.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, đi cùng gã thì sao chứ? Minh cũng muốn xem là thần thánh phương nào muốn tìm mình.

Sau khi Tiêu Vân lên xe, năm chiếc xe rời đi nhanh như chớp, tựa như họ căn bản chưa từng xuất hiện.

Sau khi xe rời đi, một đôi mắt nhìn về phía xe rời đi, thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Năm chiếc xe mang Tiêu Vân đi tới một bãi đậu xe dưới đất trống trải.

Vừa xuống xe, Tiêu Vân đột nhiên có cảm giác nguy hiểm, vội vàng nghiêng người. Ánh đao lóe lên, một người áo đen cầm một cây đao ánh lên hàn quang bỏ dọc xuống theo thân thể hắn.

Bọn họ đưa mình tới đây là vì muốn giết mình sao? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tìm Cậu Giúp Đỡ

Tiêu Vân cảm thấy khá phần nộ, chẳng lẽ là vì một triệu kia, khách sạn Khai Toàn lại muốn giết người sao?

Chẳng qua lúc này hắn lại không suy nghĩ nhiều, sau khi tránh thoát một đao của người kia, lại có ít nhất ba thanh đao bỏ xuống hắn.

Từ khi được Diêm Vương cải tạo thân thể, nhận được thực lực gấp mười lần trước kia, cũng học xong Càn Đạo Quyền Pháp, trước giờ hắn chưa thực chiến với người khác, trong lúc nhất thời bị ép luống cuống tay chân.

Chẳng qua cũng may điểm mạnh nhất của Càn Đạo Quyền Pháp chính là tốc độ. Cho nên, dù Tiêu Vân rất lúng túng, nhưng vẫn miễn cưỡng dựa vào tốc độ hơn người tránh thoát mấy đao trí mạng của đối phương.

Một lát sau, Tiêu Vân thấy rõ, có ít nhất mười người đến tấn công mình, trong tay mỗi người đều cầm một cây đoản đao dài một thước hai tấc, đao nào cũng chào hỏi chỗ yếu hại của mình.

Mẹ nó, ông vẫn là xử nam, không thể bị người khác chém giết như vậy!

Trong đầu thoáng suy nghĩ một chút, Càn Đạo Quyền Pháp sau khi học được vẫn chưa từng sử dụng được Tiêu Vân dùng ra.

- A! A!

- Ô!

- Ôi!

- ...

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai.

Không bao lâu, trong mười người áo đen kia có bảy tám người bị Tiêu Vân đánh bại trên mặt đất, nằm trên mặt đất rên rĩ.

Không ngờ rằng uy lực của Càn Đạo Quyền Pháp lại lớn như thế, phối hợp với lực lượng thân thể cường đại gấp mười lần của hắn, vừa ra tay liền giải quyết một nửa đối thủ. Tiêu Vân đánh hưng khởi, nhặt một cây đoản đao bị vứt bỏ dưới đất, vọt tới số người áo đen còn lại.

- Dừng tay!

Đột nhiên, một giọng đàn ông đầy mê hoặc mà uy nghiêm vang lên.

Lập tức, mấy người áo đen còn đứng đều ngừng lại.

Tiêu Vân xoay người, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoảng trên dưới năm mươi mặc sơ mi dài màu trắng đi tới. Người này trong lúc giờ tay nhắc chân dường như có một loại khí chất cao cao tại thượng, khiến người ta cảm giác không giận mà uy.

Người này đi đến trước mặt Tiêu Vân, cẩn thận đánh giá Tiêu Vân một chút, rồi đột nhiên cất lời:

- Tiêu Vân!

Tiêu Vân thấy kỳ lạ, người này là ai? Vụng trộm đọc suy nghĩ đối phương, kết quả nhận được là: người này sâu không lường được! Tiêu Vân căn bản không nhìn thấu suy nghĩ của người này.

Vừa mới gặp gỡ một cao thủ cờ bạc nhìn không thấu suy nghĩ, lúc này lại gặp một người xa lạ không nhìn thấu suy nghĩ, tại sao trên thế giới này lại nhiều cao thủ như vậy? Thực lực vẫn quá thấp mà! Trong lòng Tiêu Vân rất buồn bực.

- Ông là ai?

Tiêu Văn không yếu thể nhìn người đàn ông trung niên hỏi.

Người kia đột nhiên cười, dường như cảm thấy không tương xứng nổi đối với việc Tiêu Văn không biết mình:

- Hôm nay cậu còn tới công ty của tôi phỏng vấn làm vệ sĩ, tại sao lại không biết tôi là ai?

- Tôi tới công ty của ông nhận lời mời? Ông... chẳng lẽ ông là Đường Quân?

Gần đây Tiêu Văn chỉ qua một công ty phỏng vấn, đó chính là tập đoàn Thiên Duyệt, người này lại nói công ty của y, vậy người này không phải Đường Quân ông chủ tập đoàn Thiên Duyệt thì là ai?

Đường Quân gật đầu mỉm cười nói:

- Tôi là Đường Quân!

Trong lòng y lại nghĩ thầm: Thăng nhóc, trước giờ cậu chưa bao giờ đọc báo sao?

Tiêu Văn cẩn thận đánh giá người này, mới phát hiện y quả nhiên hơi quen mặt. Mặc dù Đường Quân không phải ngôi sao gì, nhưng làm doanh nghiệp, thành thạo cũng sẽ lên một số tin tức tài chính kinh tế. Tiêu Văn muốn phát tài thành thạo cũng xem một chút, chẳng qua đối với tin tức tài chính và kinh tế luôn thiếu thốn người đẹp, Tiêu Văn tự động coi nhẹ mặt mũi nhân vật trên đó.

- Hóa ra là ông chủ Đường, xin hỏi ông chủ Đường đây là có ý gì?

Tiêu Văn dùng đoản đao chỉ những người áo đen kia, lạnh lùng hỏi.

Không có ai bị người khác chém còn khách khí nói chuyện với người chủ sự, coi như đối phương là ông chủ lớn giá trị bản thân hàng chục tỷ.

Đường Quân cười nói:

- Tôi nghĩ có thể cậu đã hiểu lầm.

- Hiểu lầm?

Tiêu Văn cười, dường như nghe được câu nói buồn cười nhất trên thế giới:

- Tôi thiếu chút nữa bị người ta chém, ông chủ Đường lại nói đó là hiểu lầm?

Đường Quân nói:

- Đương nhiên là hiểu lầm, chỉ cần cậu thử một chút sẽ phát hiện, những cây đao này không có cây nào là thật.

Tiêu Văn sững sờ, vừa rồi lúc hấn nhát đao lên đã hơi kỳ quái, trọng lượng của cây đao dường như cũng quá nhẹ. Chẳng qua vì tình huống khẩn cấp, hấn cũng không để ý tới. Hiện giờ Đường Quân nói đến, Tiêu Văn nắm tay thử một lần trên lưỡi đao mới phát hiện, đao này lại được làm bằng nhựa plastic mềm, chẳng qua bởi vì quá chân thật, không thử một chút căn bản không phát hiện ra được.

Đường Quân lại tìm mười mấy người cầm đao giả tới chém mình? Tiêu Văn cười khổ một cái, chẳng lẽ người có tiền đều như vậy sao, không có chuyện gì lừa gạt người khác chơi à?

Đường Quân nói:

- Hiện giờ cậu tin rồi chứ?

- Ông chủ Đường có thể nói thẳng hay không, tại sao muốn mở trò đùa này với tôi?

Tiêu Văn không vui hỏi.

Đường Quân cười cười:

- Không phải cậu muốn đến công ty của tôi làm vệ sĩ sao? Dù sao tôi cũng phải xem cậu có bản lĩnh đến đâu mới được, nhưng lại không tiện đã thương cậu, đành phải sai người dùng đao giả.

Hóa ra là như vậy! Xem ra Đường Quân này dự định thuê mình. Vừa nghĩ đến đây, cảm giác không thích trong lòng Tiêu Văn đối với Đường Quân cũng tan theo mây khói.

- Vậy ông chủ Đường cho rằng thế nào?

Đường Quân không trả lời, lấy một tờ tư liệu trên người ra đọc:

- Tiêu Vân, 23 tuổi, cô nhi, trình độ Trung học phổ thông, độc thân, trước mắt không có việc làm. Thuở nhỏ được một cụ già cô độc họ Lý thu dưỡng. Ba năm trước đây, sau khi cụ già họ Lý qua đời liền sống một mình. Sau khi tốt nghiệp trung học bắt đầu kiếm sống làm công, từng rửa bát đĩa, rửa ô tô, chào hàng bảo hiểm, bán rượu... Có một người bạn gái năm năm, lại bởi vì bạn gái dính vào người giàu có mà chia tay cũng dẫn đến thất nghiệp...

Thấy Đường Quân có thể điều tra rõ ràng lịch sử quá khứ của một nhân vật nhỏ như mình trong vòng một ngày, Tiêu Vân không khỏi bội phục thực lực tập đoàn Thiên Duyệt.

Đường Quân nhìn Tiêu Vân một chút:

- Có thể thấy, lai lịch của cậu rất trong sạch, thậm chí có thể coi là người tốt hiếm thấy. Mặc dù cậu vẫn cho tôi một cảm giác thần bí, ví dụ như lai lịch võ công của cậu, ví dụ như trình độ chơi đoán bài của cậu, nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng cậu là một người đáng tin cậy.

Một người mình chưa từng gặp mặt lại nói mình đáng tin cậy, người này còn là ông chủ lớn Đường, Tiêu Vân được sủng mà kinh:

- Vì sao ông chủ Đường khẳng định như vậy?

Đường Quân nói:

- Chỉ bằng hiện giờ cậu vẫn là xử nam! Có mấy người đàn ông sau khi kết giao bạn gái năm năm vẫn là xử nam? Có nên, chuyện này giao cho cậu làm không thể thích hợp hơn.

Mặt Tiêu Vân hơi đỏ, không ngờ rằng loại chuyện này cũng bị điều tra ra. Nhưng vừa nghĩ tới vấn đề này, cảm thụ trong lòng Tiêu Vân thực sự không được tốt cho lắm. Đường Quân làm sao mà biết, hiện giờ mình vẫn còn là xử nam, cũng không phải vì mình không muốn, mà bởi vì trước giờ Trương Hào chưa từng thích hẳn. Tiêu Vân không phải là chưa từng đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng mỗi lần đều bị Trương Hào cự tuyệt. Lúc ấy Tiêu Vân rất yêu Trương Hào, đương nhiên không muốn làm trái ý cô ta, cứ như vậy kéo dài tới lúc chia tay, không nghĩ tới chuyện này rơi vào mắt Đường Quân lại trở thành chứng cứ đáng tin của mình. Được và mất có đôi khi không thể dễ dàng phân biệt như vậy.

Thương cảm nhe nhỏ một chút, Tiêu Vân hỏi:

- Ông chủ Đường muốn tôi làm chuyện gì?

Đường Quân nói ra từng chữ:

- Bảo vệ con gái tôi!

Đường Quân chỉ có một cô con gái, chính là Đường Khả Tâm. Bảo vệ con gái của y không phải chính là... làm vệ sĩ của Đường Khả Tâm sao? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Có Nhầm Không Vậy?

Tìm Tiêu Vân đột nhiên nhảy lên một cái. Không phải chứ, trong đại kế cưa gái của Tiêu Vân, làm vệ sĩ cho Đường Khả Tâm là một bước tương đối quan trọng. Không ngờ rằng, Đường Khả Tâm còn chưa tìm mình, cha của cô ấy lại tìm tới trước, còn chủ động muốn mình bảo vệ con gái của y, đây không phải là đẩy con gái vào lòng mình sao? Chẳng lẽ nhân phẩm của mình thực sự tốt nổi bong bóng sao?

Đường Quân nói:

- Không giấu gì cậu, gần đây chúng tôi bị tấn công bởi một số người lai lịch không rõ ràng, sự an toàn của tôi và con gái bị uy hiếp nghiêm trọng, đây cũng là nguyên nhân gần đây tôi muốn thông báo tuyển dụng vệ sĩ. Khoảng thời gian gần đây, tình hình ngày càng nghiêm trọng, bác Trần vốn là cận vệ của tôi, vẫn luôn phụ trách an toàn của tôi, cũng bị tôi phái đi bảo vệ Khả Nhi. Nhưng dù sao đây cũng không phải kế lâu dài, cho nên tôi nhất định phải tìm một vệ sĩ phù hợp cho Khả Nhi.

Đường Quân nói với Tiêu Vân như vậy chính là thông báo hấn đã đủ tiêu chuẩn làm vệ sĩ rồi.

Tiêu Vân đương nhiên không thể hiện vẻ mặt hớn hờ, trái lại nhàn nhạt hỏi:

- Ông chủ Đường chắc chắn tôi có thể đảm nhiệm sao?

Đường Quân gật đầu:

- Cậu thân mang tuyệt kỹ, bối cảnh trong sạch, làm người cũng đáng tin. Và lại, đầu óc linh hoạt, phản ứng nhạy bén, bác Trần là cao thủ, cậu lại có thể khiến ông ấy chịu thiệt thòi lớn như vậy, không dễ dàng. Sau đó bác Trần khen cậu không ngớt lời.

Đường Quân chỉ chuyện hần đánh lên bác Trần, mặt Tiêu Vân thoáng đỏ lên một chút.

Đường Quân nhìn Tiêu Vân một chút, như cười như không nói:

- Và lại tôi cũng nhìn ra, dường như cậu rất thích Khả Nhi, có suy nghĩ theo đuổi nó, cho nên phải cậu đi, cậu chắc chắn sẽ gắng hết sức bảo vệ tốt cho nó.

- Tổng giám đốc Đường... sao lại nghĩ thế?

Tiêu Vân lấp ba lấp bắp hỏi. Chuyện mình muốn theo đuổi Đường Khả Tâm ngoài mình chỉ sợ có Diêm Vương biết.

Và lại, có vẻ như mình chỉ gặp Đường Khả Tâm một lần, Đường Quân dựa vào cái gì lại chắc chắn như vậy?

Đường Quân nói:

- Nếu không phải muốn theo đuổi nó, cậu nghe ngóng tình hình của nó làm gì? Lại còn không tiếc dùng một bữa tiệc lớn và một cây thuốc lá thơm? Với tài lực của cậu lúc đó, đây không phải một con số nhỏ.

Loại chuyện này cũng có thể điều tra ra! Tiêu Vân không thể không cảm khái Đường Quân thần thông quảng đại, thậm chí nói người này thực là một con cáo già.

- Nếu Tổng giám đốc Đường biết tôi muốn theo đuổi Đường tiểu thư, còn phải tôi tới bên người Đường tiểu thư, chẳng lẽ không sợ tôi thực sự làm gì Đường tiểu thư sao?

Tiêu Vân hỏi.

- Cậu không phải loại người như vậy, Đường mỗ tôi nhìn người, nhìn cả một đời. Và lại, cậu cũng không dám!

Đường Quân tự tin nói.

Nơi Đường Khả Tâm ở là một biệt thự độc lập tại khu cao cấp, tên rất nên thơ, gọi là chung cư Lan Đình.

Người dẫn Tiêu Vân tới chung cư Lan Đình chính là bác Trần, cũng là người hôm đó bị Tiêu Vân đánh lên. Lão là tâm phúc của Đường Quân, có lão dẫn đầu dễ dàng giải thích cho Đường Khả Tâm.

Gặp lại người bị mình chơi một vỏ, trong lòng Tiêu Vân hơi chột dạ, cũng may bác Trần cũng không biểu hiện cái gì, trái lại nho nhã lễ độ.

Xe dừng lại trước một chung cư độc đáo:

- Tiêu tiên sinh, chính là chỗ này.

Bác Trần xách hành lý giúp Tiêu Vân đi vào.

Mới mở cửa, đôi mắt Tiêu Vân liền ngây ra.

Bởi vì ập vào mắt, là ba người đẹp tuyệt sắc!

Một người trong đó đương nhiên là Đường Khả Tâm. Điều này cũng không khiến người ta bất ngờ, quan trọng là hai người khác.

Dường như Đường Quân cũng không nói với mình trong căn hộ này còn có hai người phụ nữ khác!

Một trong hai cô gái này càng khiến Tiêu Vân nằm mơ cũng không nghĩ tới. Bởi vì người này lại chính là một trong các mục tiêu của Tiêu Vân, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng, một trong ba tú nữ Tân Hải - Hạ Khinh Ca!

Hạ Khinh Ca lại ở cùng với Đường Khả Tâm? Nói cách khác về sau cô ấy cũng sẽ ở với mình?

Giây phút này, Tiêu Vân đột nhiên có cảm giác hạnh phúc muốn chết!

Nghĩ không ra nha! Tam Tú Tân Hải lại thoáng chốc có hai người sẽ 'ở chung' với mình! Có hi vọng thực hiện tâm nguyện của Diêm Vương đại nhân!

Thượng Đế! Cái tên vương bát đản này! Lúc đầu tôi chỉ muốn một bát nước, không nghĩ tới ông lại cho tôi một vùng biển rộng!

Người thứ ba, tuổi nhỏ nhất, có một khuôn mặt trẻ con, làn da trắng nõn non mịn, khiến người ta thấy một lần có xúc động không nhìn được muốn đi lên véo một cái, cực kỳ đáng yêu. Nhưng điều này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là cô ta lại có bộ ngực hùng vĩ nhất trong số ba người. Tuổi tác nhỏ nhất, bộ ngực lại lớn nhất, điển hình là mặt học sinh ngực phụ huynh. Tiêu Vân rốt cuộc biết được tự ti của Đường Khả Tâm đến từ đâu.

- Tiêu tiên sinh, tôi giới thiệu cho cậu một chút. Đường tiểu thư cậu đã biết rồi, vị này chính là ngôi sao cao nhạc nổi tiếng cô Hạ Khinh Ca, cũng là bạn tốt của Đường tiểu thư, hiện giờ ở chung với Đường tiểu thư. Vị này là em họ của Đường tiểu thư Tống Duyệt Nhiên, cũng ở tại chung cư Lan Đình này.

Bác Trần nói với ba người đẹp:

- Vị này là Tiêu Vân Tiêu tiên sinh, vệ sĩ ông chủ phái tới cho tiểu thư, đương nhiên cũng sẽ đồng thời phụ trách an toàn của Hạ tiểu thư và Tống tiểu thư.

Sau khi Tiêu Vân vào cửa, Đường Khả Tâm cực kỳ chán ghét quay đầu đi không nhìn hấn. Nghe xong bác Trần giới thiệu, Đường Khả Tâm lập tức như bị kim đâm, nhảy dựng lên:

- Bác nói cái gì? Người này sẽ làm vệ sĩ cho chúng tôi? Bác Trần có phải bác nhầm rồi không? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hết Chuyện Để Nói

Rõ ràng là Đường Khả Tâm vẫn còn tức giận vì sự vô lễ của Tiêu Vân hôm đó.

Bác Trần đương nhiên biết vì sao Đường Khả Tâm phản ứng mạnh mẽ như vậy, cũng biết vì sao Đường Quân chọn Tiêu Vân, cười khổ nói:

- Thật xin lỗi, tiểu thư, chuyện này là do ông chủ quyết định, tôi cũng không can dự được.

- Ba... sao ba có thể làm như vậy?

Đường Khả Tâm tức giận đi vòng vòng:

- Cái tên này âm hiểm hạ lưu hèn hạ vô sỉ, sao có thể làm vệ sĩ cho ba người đẹp như chúng tôi chứ? Đây không phải là mỡ treo miệng mèo sao? Không được, tôi phải gọi điện thoại cho ba, để ba tôi thay đổi chủ ý!

- Chị Đường, sao chị không thích hấn, còn nói hấn âm hiểm hạ lưu hèn hạ vô sỉ?

Tống Duyệt Nhiên ngây thơ hỏi.

- Bởi vì hấn vốn âm hiểm hạ lưu hèn hạ vô sỉ, hiểu không?

Đường Khả Tâm lớn tiếng nói. Trước mặt Tống Duyệt Nhiên, cô sao có thể nói ra nguyên nhân thực sự?

- Ồ!

Tống Duyệt Nhiên gật nhẹ đầu:

- Chẳng qua, hình như bác Đường cũng không dễ thay đổi chủ ý đâu!

- Hừ, ba nghe lời chị nhất, đây chẳng qua là chuyện rất nhỏ!

Đường Khả Tâm đắc ý cười một tiếng, liền lấy điện thoại gọi tới một số, hoàn toàn mặc kệ Tiêu Vân có ở đây hay không.

- Alo, ba, có chuyện muốn nói với ba...

- Có phải là chuyện ba phái vệ sĩ tới chỗ con?

Điện thoại kết nối, Đường Khả Tâm còn chưa nói xong, Đường Quân đã ngắt lời.

- Đúng đúng đúng! Vẫn là ba hiểu con.

- Có phải con không muốn hấn làm vệ sĩ cho con hay không?

Đường Quân hỏi.

- Ô? Sao ba biết?

Đường Khả Tâm thấy kỳ lạ. Hình như cô còn chưa nói.

Đường Quân đương nhiên biết, tính tình con gái bảo bối của mình thế nào ông ta còn có thể không biết sao? Tình hình Tiêu Vân và Đường Khả Tâm gặp mặt ngày đó ông ta nhìn thấy rõ ràng qua màn hình giám sát, đương nhiên có thể đoán được phản ứng của con gái mình. Thậm chí ông ta có thể đoán được Đường Khả Tâm nhất định sẽ gọi điện thoại cho mình. Cho nên ông ta không chờ cô mở miệng đã ngắt lời cô.

- Việc này con không cần để ý tới! Khả Nhi, cho dù con nói yêu cầu gì ba cũng có thể đáp ứng, duy chỉ điều này là không được. Ba sắp xếp như vậy là có lý do, ngoan ngoãn mà nghe lời, không nên làm loạn!

Đường Quân nói xong liền cúp điện thoại, căn bản không cho Đường Khả Tâm bất cứ cơ hội giải thích nào.

Lần này, Đường Khả Tâm trợn tròn mắt. Người cha trước giờ chưa từng làm trái ý mình lại bởi vì cái tên vô si này mà cự tuyệt mình? Cô cầm điện thoại ngẩn người, trong lúc nhất thời tức giận không biết nên nói gì cho phải.

Bác Trần thấy Đường Khả Tâm không khẳng khẳng nữa, dặn dò Tiêu Vân một số chuyện liền rời khỏi chung cư Lan Đình.

- Chào anh, anh đẹp trai, nữ danh của tôi là Tống Bảo Nhi, anh gọi tôi Bảo Nhi là được rồi!

Tống Duyệt Nhiên không hề sợ người lạ lên tiếng chào hỏi Tiêu Vân, không hề có kỵ Đường Khả Tâm đang tức giận vì Tiêu Vân.

Tiêu Vân khẽ cười với cô, vừa định chào hỏi với cô bé đáng yêu này, Tống Duyệt Nhiên đột nhiên nói:

- Chị Đường, Tiêu Vân háo sắc nha, hấn đang nhìn bộ ngực của chị!

- Bảo Nhi!

Hạ Kinh Ca hơi oán trách hô một tiếng, ý là để cô nói chuyện trước mặt người ngoài phải chú ý một chút. Tuổi của cô lớn nhất trong ba người, cũng thành thực chừng chạc nhất, đương nhiên biết Tống Duyệt Nhiên nói như vậy vào lúc này chỉ như đổ thêm dầu vào lửa, sẽ khiến chuyện càng thêm hồng bét.

Thế nhưng Bảo Nhi lại không có chút giác ngộ làm sai, lớn tiếng nói:

- Là thật mà! Em rõ ràng trông thấy Tiêu Vân trước tiên nhìn thoáng qua ngực chị Hạ, lại liếc nhìn em, cuối cùng còn nhìn chị Đường. Chị Đường, hấn đang cười chị ngực nhỏ đó!

Thật sự là hết chuyện để nói! Trong lòng Tiêu Vân thầm kêu oan uổng!

Ánh mắt đàn ông thỉnh thoảng sẽ đảo qua ngực phụ nữ vốn là một chuyện hết sức bình thường, bộ ngực nhô lên, vốn là vị trí thu hút sự chú ý của người khác nhất. Phần lớn phụ nữ nhiều khi thậm chí ý vì bộ ngực của mình có thể hấp dẫn sự chú ý của đàn ông, thế nhưng lời như vậy cô cũng không thể nói ra chứ!

Tiêu Vân vừa vào cửa liền nhìn thấy Hạ Kinh Ca. Hạ Kinh Ca là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng trong nước, dáng người cực đẹp, nhìn một chút là bình thường, nhìn phụ nữ nhìn bộ ngực cũng bình thường. Tống Duyệt Nhiên bộ ngực hùng vĩ, bất kỳ người đàn ông nào thấy đều sẽ không nhịn được nhìn nhiều một chút, cho nên Tiêu Vân nhìn cũng bình thường.

Về phần nói Tiêu Vân nhìn Đường Khả Tâm, điều này càng bình thường. Cô ta là đối tượng mình bảo vệ, không nhìn cô ta thì nhìn ai? Nhìn cô ta đương nhiên sẽ để ý tới bộ ngực.

Nhưng vấn đề là, Tiêu Vân từng vì bộ ngực mà ồn ào không thoải mái với Đường Khả Tâm, vấn đề lớn hơn là, Đường Khả Tâm cực kỳ để ý ngực của mình không bằng người khác.

Cho nên câu nói này của Tống Duyệt Nhiên coi như đốt cháy thùng thuốc nổ.

Đường Khả Tâm đột nhiên nhảy dựng khỏi ghế salon, chỉ Tiêu Vân kêu lên:

- Người này tuyệt đối không thể lưu lại nơi này, hấn nhất định phải đi! Hấn không đi tôi đi!

Nói xong, cô cầm chìa khóa xe chạy ra ngoài, tiếng gầm của động cơ nhanh chóng vang lên.

Hạ Kinh Ca cứ nghĩ Tiêu Vân vô ý, mà cô lại không biết chuyện không thoải mái xảy ra giữa Tiêu Vân và Đường Khả Tâm, hơi ngượng ngùng nói với Tiêu Vân:

- Tính tình của Khả Nhi chính là như vậy, anh đừng trách. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tinh Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Có Chút Bất Thường

Một đại minh tinh như vậy mà có thể nói chuyện nhẹ nhàng với hắn, Tiêu Vân cảm thấy mình cực kỳ hạnh phúc, đúng là mỹ nữ tài trí vẫn tốt hơn. Cùng là Tân Hải tam tú mà sao sự chênh lệch lại lớn đến thế chứ? Trong lòng Tiêu Vân cảm thán.

- Tôi không sao.

Tiêu Vân nói.

- Đường tiểu thư ra ngoài như vậy không sao chứ? Có cần đưa cô ấy về không?

Hạ Kinh Ca mỉm cười:

- Không cần đâu, lúc tâm trạng không tốt, Khả Nhi sẽ lái xe đi đưa, hết tức sẽ về thôi, anh không phải lo đâu.

Hạ Kinh Ca nở nụ cười như mây mờ trắng tò, tươi tắn động lòng người, Tiêu Vân trong phút chốc nhìn đến ngây người, không biết nên nói gì.

Tổng Duyệt Nhiên bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó:

- Chị Hạ, nếu như Tiêu Vân làm vệ sĩ cho chị Đường thì anh ấy ngủ ở đâu?

- Chuyện này...

Hạ Kinh Ca hình như cũng chỉ mới nghĩ đến chuyện này.

Đúng vậy, nếu như Tiêu Vân làm vệ sĩ thì tất nhiên phải sắp xếp cho hắn một chỗ ở. Nhưng mà tòa nhà này từ khi xây dựng đến giờ đều chưa có người đàn ông nào đến ở, bây giờ ở cùng với ba người con gái, vậy phải sắp xếp cho hắn ở đâu?

Tổng Duyệt Nhiên nháy nháy mắt, nói:

- Thế này đi phòng số 9 tầng 2 bây giờ chưa ai ở, nếu không thì để Tiêu Vân ở tạm đấy đi.

- Chuyện này...

Hạ Kinh Ca có chút khó xử, phòng số 9 ở tầng 2 đúng là không có ai ở, nhưng mà đã được cái cô dùng làm nhà kho rồi. Tiêu Vân là vệ sĩ do đích thân Đường Quân chọn cho Đường Khả Tâm, nếu như sắp xếp như vậy thì thực sự có chút không ổn.

Nhưng nghĩ lại thì bây giờ ngoài chỗ ấy ra cũng không có phòng nào khác để sắp xếp. Cô liền nói:

- Cũng được, thế thì để Tiêu Vân tiên sinh chịu thiệt một chút trước vậy, anh cứ ở tạm phòng số 9 ở tầng 2 đi.

Âm mưu đã đạt được, Tổng Duyệt Nhiên nở một nụ cười giảo hoạt.

- Được, Tiêu Vân, đi theo tôi, tôi đưa anh đến phòng anh.

Tổng Duyệt Nhiên nhảy lên nói.

- Ồ, cảm ơn cô!

Tiêu Vân luôn thành tâm nói lời cảm ơn những người giúp đỡ mình.

Hắn đi theo Tổng Duyệt Nhiên đến phòng số 9 trên tầng hai. Tổng Duyệt Nhiên mở cửa, nói với Tiêu Vân:

- Vào đi, sau này phòng này sẽ là của anh.

Tiêu Vân lại nói cảm ơn, rồi đi vào phòng. Sau khi xem qua phòng, hắn ngây ngẩn cả người.

Lý do là vì căn phòng này, hình như... có chút xa hoa quá. Vừa rồi Hạ Kinh Ca còn nói cái gì mà “thiệt thòi” cho hần. Nếu mà “thiệt thòi” như thế thì e rằng trên đời này ai cũng muốn thiệt thòi như thế.

Nhất định là có vấn đề.

Sau khi cân nhắc đến đề nghị Tổng Duyệt Nhiên đưa ra, Tiêu Vân quyết định xem xem cô nhóc này nghĩ gì trong đầu. Vừa rồi là vì cô nàng kích động nên hần mới nảy sinh mâu thuẫn với Đường Khả Tâm, tuy rằng cô ta chỉ vô ý, nhưng... cần thận vấn hơn.

Trong đầu Tiêu Vân lập tức có thay đổi rất lớn.

Bởi vì những suy nghĩ trong đầu cô bé này thực sự quá nhiều, chốc nảy ra cái này, lát lại mất đi cái kia, cơ bản là không thể biết được đầu mới là suy nghĩ thực sự của cô bé, xem đi xem lại khiến Tiêu Vân cũng thấy đau đầu chóng mặt.

- Sao thế? Có vấn đề gì à?

Thấy Tiêu Vân đứng bất động, Tổng Duyệt Nhiên hỏi.

- Đây là phòng của tôi ư?

Tiêu Vân vừa đánh giá căn phòng, vừa hỏi.

- Đúng vậy!

Tổng Duyệt Nhiên trả lời với vẻ thần nhiên.

- Thế nhưng... sao tôi cứ cảm giác có gì đó không ổn?

- Không ổn ở chỗ nào?

Tổng Duyệt Nhiên liếc nhìn Tiêu Vân, trong lòng thầm nghĩ không phải là hần đã nhìn ra cái gì rồi chứ. Sau đó cô nàng lại nhanh chóng đem ý nghĩ này bỏ ra khỏi đầu, hỏi lại hần với vẻ mặt ngây thơ ngờ ngác.

- Tôi luôn cảm thấy... căn phòng này hình như... xa hoa quá!

Tiêu Vân khó khăn lắm mới nói ra được những lời này. Hần cũng có chút tự trách mình, đúng thật là, có người chê bản, có người chê cũ nát, còn kiểu chê xa hoa như hần thì chắc là người đầu tiên.

Quả nhiên nghe Tiêu Vân nói như vậy xong, Tổng Duyệt Nhiên nhìn hần bằng vẻ mặt không thể tin được:

- Tôi thấy anh đúng là... đến bó tay! Cho anh ở cái phòng tốt một chút anh còn nghi ngờ. Chẳng lẽ anh thích ngủ ở nhà kho à? Ày, anh thấy chưa? Bên kia có cái nhà kho đấy, anh có vào không?

Tiêu Vân không vào, ai lại chê cái tốt mà cứ đòi chọn cái xấu chứ?

Nhưng mà hần vẫn có chút không yên tâm, hần quan sát lại xung quanh căn phòng rồi hỏi:

- Nhưng mà, sao tôi cứ cảm thấy... căn phòng này... hình như là phòng của phụ nữ!

- Thì đấy là đương nhiên rồi, anh nghĩ xem chúng tôi ba người con gái, lấy đâu ra phòng cho nam chứ?

Về mặt Tổng Duyệt Nhiên càng thêm thần nhiên.

Tiêu Vân ngẫm lại cũng thấy đúng, nhưng mà vẫn có chút không yên tâm, cô bé này trong đầu nghĩ quá nhiều, hơn nữa lại toàn là ý nghĩ cổ quái, có trời mới biết cô ta muốn làm gì, vậy nên hần cần thận hỏi lại:

- Cô không lừa tôi chứ?

Tổng Duyệt Nhiên tức giận:

- Cái anh này... tôi lừa anh làm gì? Từ đầu tôi chân anh có gì đáng để tôi lừa không? Đúng thật là, có lòng tốt giúp anh mà lại rắc rối thế này, anh thích ở đây thì ở, không ở thì thôi!

Tiêu Vân vội cười ha ha:

- Tôi đùa chút thôi mà, cô đừng giận. Đăng bởi: admin

Chương 12: 6 Và 9

- Đúng rồi, nhắc anh một chuyện, anh phải nhớ kỹ đấy. Tòa nhà này từ trước tới giờ chưa có đàn ông đến ở bao giờ, toàn là ba người chúng tôi ở với nhau nên có thể quen với việc đây mà quên mất anh, mặc quần áo ngủ hoặc không mặc đồ đi qua đi lại, vậy nên nếu không có việc gì thì anh đừng ra ngoài đi lại lung tung.

Tổng Duyệt Nhiên nhắc nhở hần.

- Ồ, hiểu rồi, hiểu rồi.

Tiêu Vân vội đồng ý, chuyện này đúng là rất có thể xảy ra. Nhưng mà, không nói ra còn đỡ, cô ta nói vậy lại khiến Tiêu Vân có chút mong chờ lần nào đó ngẫu nhiên nhìn thấy được. Mà nếu như người đó lại chính là Hạ Kinh Ca... ai ya, thực sự là quá kỳ diệu nha. Haha...

- Này, anh đang nghĩ chuyện gì xấu xa thế? Nhìn điệu cười dâm đãng quá.

Tổng Duyệt Nhiên cười mờ ám.

- Há? Không có, không có.

Tiêu Vân vội vàng lấy lại dáng vẻ đứng đắn. Đúng là bất cẩn quá, đã nghĩ đến chuyện này mà còn thể hiện ra mặt, lại còn là trước mặt cô nàng cổ quái lắm chiêu này nữa, đúng thật là...

Tổng Duyệt Nhiên nhìn Tiêu Vân với vẻ mờ ám

- Không được nghĩ đến mấy chuyện 18+ nha!

Nói xong, cô nàng đóng cửa “rầm” một cái, để Tiêu Vân ở lại trong phòng một mình.

Tiêu Vân nhăn mặt cười, cái cô nhóc này, có phải cố tình nói như vậy không? Nhìn cánh cửa phòng vừa được đóng lại, Tiêu Vân nghĩ, cũng rất có khả năng là như thế...

Nhưng hần không biết rằng Tổng Duyệt Nhiên đang đứng bên ngoài cánh cửa kia đang ngẩng đầu lên nhìn số “9” trên cánh cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười giảo hoạt, giống như chú cáo nhỏ vừa trộm được con gà.

Tiêu Vân hoàn toàn không ngờ được rằng, số “9” này thực ra không phải là số “9”, mà là số “6”. Tổng Duyệt Nhiên cũng chỉ tình cờ phát hiện ra mấy hôm trước thôi. Chiếc đinh cố định số phòng bị lỏng, nên số 6 quay ngược lại thành số 9. Vì cũng chẳng phải chuyện gì to tát nên cô cũng quên nói ra, không ngờ hôm nay lại dùng đến nó.

Cũng may mà hôm nay là lần đầu tiên Tiêu Vân đến đây, nếu không hần chỉ cần nhìn một lượt các gian phòng ở tầng 2 là sẽ phát hiện ra đã không có phòng số 6 mà có hai phòng số 9. Để không bị lộ tẩy, Tổng Duyệt Nhiên mới cảnh cáo Tiêu Vân không được phép tùy tiện ra khỏi phòng.

Mà số chủ nhân của căn phòng số “6” này không phải ai khác, chính là Đường Khả Tâm...

Chị Đường chán ghét hần như vậy, nếu như sau khi quay về, phát hiện ra tên cầm thú này ở trong căn phòng của chị ấy thì... sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ? Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy đáng mong chờ rồi!

Tổng Duyệt Nhiên tưởng tượng đến cảnh hai người đẩy gặp nhau xong, vừa cười thầm vừa chạy xuống nhà.

Đúng như Hạ Kinh Ca nói, Đường Khả Tâm hết bực sẽ quay về.

Quả nhiên, đến chập tối, Đường Khả Tâm đã quay về.

- Về rồi, về rồi đây! Một chết mất!

Đường Khả Tâm ngồi phịch xuống sofa.

- A, tên cầm thú kia đâu rồi? Có phải ba tôi đuổi hần đi rồi không? Ha ha, tôi biết là ba tôi sẽ không nhẫn tâm với tôi như thế đâu mà, sẽ không giao tôi vào tay một tên cầm thú như thế.

Đường Khả Tâm nhìn quanh, không thấy Tiêu Vân đâu, cô vui vẻ nhéo nhéo khuôn mặt bầu bĩnh của Tổng Duyệt Nhiên rồi nói:

- Toát hết mồ hôi rồi, khó chịu quá đi mất, chị đi tắm đây, bao giờ ăn cơm gọi chị nhé.

Nói xong liền chạy thẳng lên lầu.

Đường Khả Tâm vừa lên lầu, Tổng Duyệt Nhiên đã đứng ngồi không yên, cô bật dậy, len lén đi lên cầu thang. Đôi mắt trắng lớn trước ngực nảy lên nảy xuống.

A a a a...

Tổng Duyệt Nhiên vừa bước tới đầu bậc cầu thang, còn chưa lên lầu thì đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết từ trên lầu, dọa cô nàng suýt chút nữa bị ngã.

Có chuyện gì vậy? Tình hình có vẻ không đúng lắm.

Cô cũng nghĩ đến việc có người hét lên, nhưng cô không ngờ rằng người hét lên không phải là Đường Khả Tâm, mà là Tiêu Vân.

Sao lại như thế được? Chẳng lẽ... Đường Khả Tâm lại còn muốn... phi lễ... Tiêu Vân?

Không thể nào!

Tiếng hét kinh thiên động địa như vậy, tất nhiên Hạ Kinh Ca cũng nghe thấy, vội vàng chạy đến:

- Bảo Nhi, xảy ra chuyện gì thế? Ai vừa hét vậy?

- Hình như... là Tiêu Vân... cái tên cầm thú kia...

Tổng Duyệt Nhiên có chút chột dạ...

Trong phòng Đường Khả Tâm, Tiêu Vân ngồi co ro trên giường, mặt đầy vẻ oan ức, tay cầm ga giường che bộ phận quan trọng, đáng vẻ khóc không ra nước mắt.

Còn Đường Khả Tâm thì hoàn toàn hóa đá, không nhúc nhích, đứng như trời trồng ở đó, không nhận được mà nói:

- Tôi còn nhìn thấy cái... tôi còn nhìn thấy cái...

Hạ Kinh Ca và Tổng Duyệt Nhiên chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng này cũng ngây người, sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tinh Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trình Tiết Của Ta...

Tiêu Vân cảm thấy mình ám ức vô cùng!

Mặc dù căn phòng này hẳn cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà thực sự không nghĩ ra được có chỗ nào không ổn, vậy nên hẳn mới yên tâm ở lại đây.

Phải nói là, căn phòng này thực sự quá xa hoa, cậu bé Tiêu Vân đáng thương đã bao giờ được hưởng sự đãi ngộ tốt như vậy đâu.

Vậy nên lúc đó, Tiêu Vân tận hưởng một lượt tất cả các tiện nghi trong căn phòng này, và tất nhiên là không thể bỏ qua phòng tắm được rồi.

Cần nhắc đến việc dù sao thì đây cũng là phòng mình rồi, nên tắm xong bạn Tiêu Vân không cần mặc đồ mà nằm thẳng lên giường. Vừa nãy Tổng Duyệt Nhiên mới nói gì chứ? Ba cô gái bọn họ cũng còn dám không mặc đồ mà đi đi lại lại, mà đây còn là phòng hẳn, sợ gì chứ?

Không ngờ đúng lúc đó, Đường Khả Tâm lại đột nhiên xông vào...

Và thế là bạn Tiêu Vân đang trần như nhộng không kịp phòng bị...

Trình tiết của ta... tắm thân xử nam của ta! Thế mà bị... bị một cô gái nhìn hết rồi... sau này còn mặt mũi nào nữa chứ?

Bình thường thì đàn ông mà bị phụ nữ nhìn thấy hết thì cũng chẳng có gì to tát, làm gì có gã đàn ông nào không cho phụ nữ nhìn đâu.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, bạn Tiêu Vân đáng thương lớn như vậy rồi mà còn chưa thấy phụ nữ... bao giờ, bây giờ lại bị phụ nữ nhìn thấy hết sạch như thế, làm sao mà không thấy oan ức cơ chứ? Thế nên, bạn Tiêu Vân cảm thấy vô cùng đau khổ...

Nhưng người cảm thấy ám ức không chỉ có mình Tiêu Vân, mà tất nhiên còn có cả Đường Khả Tâm.

Mặc dù bạn Đường không bị tổn thất gì, trong mắt Tiêu Vân, cô còn chiếm tiện nghi của hắn, nhưng Đường Khả Tâm vẫn cảm thấy ám ức.

Đường đại tiểu thư cô đã bao giờ chịu loại kích thích như vậy đâu? Trong lòng Đường đại tiểu thư, cô chỉ có thể nhìn thấy các bạch mã hoàng tử, thế mà bây giờ...

Cái kia của hắn...to như thế... ai da, buồn nôn chết đi được!

Bất chợt nhìn thấy cái thứ kia khiến cho cảnh tượng đẹp đẽ trong tưởng tượng của Đường đại tiểu thư đối với chuyện nào đó bị vỡ tan, làm sao mà cô không uất ức cho được.

Bạch mã hoàng tử? Xi, hắn là đồ đầu heo! Đến đầu heo cũng chẳng bằng!

Thế là cô nàng Đường Khả Tâm tâm trạng vô cùng tồi tệ lại ngồi lên chiếc xe Ferrari đi ra ngoài, mặc cho Hạ Kinh Ca và Tống Duyệt Nhiên có gọi thế nào cũng vô ích.

Khốn kiếp, khốn kiếp! Cái tên khốn kiếp này, đã vào phòng tắm tiểu thư, còn dùng phòng tắm của bản tiểu thư, lại còn nằm trên giường của bản tiểu thư, mà ghê tởm hơn chính là... lại để bản tiểu thư nhìn thấy cái...

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Cái gã kia đúng là khốn kiếp... Đường Khả Tâm mắng to, đập mạnh chân ga, chiếc Ferrari đỏ lao vút đi, rục rịch, chói mắt.

- Chim ưng chim ưng, ta là chim sẻ, mục tiêu đã xuất hiện, mục tiêu đã xuất hiện, hiện đang đi theo hướng Bắc Sơn, là một chiếc Ferrari màu đỏ, biển số là XXXXXX....

- Chim ưng đã nhận, thực hiện kế hoạch A!

- Chim sẻ đã rõ!...

Hạ Kinh Ca sau khi đi lại đến vòng thứ hai mươi một, cuối cùng không kiên nhẫn được, lấy điện thoại ra gọi đến một số.

Bây giờ cô đã hiểu rõ là có chuyện gì xảy ra rồi, chắc chắn là cô nàng lúc nào cũng lo thiên hạ không loạn Tống Duyệt Nhiên đùa ác rồi.

Trên thực tế thì chuyện này cũng rất dễ làm sáng tỏ. Tiêu Vân không hiểu tình hình, nhưng cô thì rất rõ, chỉ cần nhìn thấy số "9" trước cửa phòng là cô đã hiểu rồi, nhưng như thế thì sao chứ?

Cô nhóc Tống Duyệt Nhiên đùa ác ý nhưng vậy cũng chẳng phải một hai lần, kể cả bây giờ đây, cô bé đang như ngồi xem kịch hay, hoàn toàn không giác ngộ được là mình đã làm chuyện không đúng, có giảng giải đạo lý với cô bé cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Việc quan trọng nhất bây giờ là tìm Đường Khả Tâm về, không để xảy ra chuyện gì được.

- Khả Nhi, em đang ở đâu?

Điện thoại đổ chuông mấy lần, mãi về sau mới bắt máy. Vừa kết nối được điện thoại, Hạ Kinh Ca vội vàng hỏi.

- Chị Hạ, em đang ở Bắc Sơn đưa xe nè, ở đây đông lắm, vui cực luôn!

Đầu dây bên kia, giọng Đường Khả Tâm không còn tức giận nữa, xung quanh vô cùng ồn ào.

Hạ Kinh Ca thở phào, Đường Khả Tâm chính là vậy đấy, dễ giận nhanh tan, có lẽ bây giờ đã hết bực rồi.

Nhưng Hạ Kinh Ca lại lập tức thấy lo lắng, sao Đường Khả Tâm lại chạy đến Bắc Sơn rồi? Đó là nơi phức tạp nhất thành phố này, gần như tháng nào cũng có người chết. Cái cô nhóc này, đúng là không để cho người ta yên mà.

- Chị Hạ, có cần gọi điện báo chị Đường về không?

Tống Duyệt Nhiên hỏi với bộ mặt ngây thơ, dường như việc Đường Khả Tâm giận dỗi đi ra ngoài hoàn toàn không liên quan gì đến cô nàng vậy.

- Gọi điện thoại cô ấy không về đâu. Cô nàng đang đưa xe với người ta rồi, đang chơi sẽ không bỏ dở giữa chừng đâu.

Hạ Kinh Ca rất hiểu Đường Khả Tâm.

- Hà? Vậy phải làm sao bây giờ? Sắp tối rồi, liệu chị Đường có gặp phải mấy kẻ dám dè không? Kiểu như Tiêu Vân ấy.

Tổng Duyệt Nhiên đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt tròn trĩnh nói.

Tiêu Vân muốn chặn miệng cô ta lại, sao chuyện gì cô nhóc này cũng đổ hết lên đầu hấn vậy?

- Đây, anh!

Hạ Khinh Ca bỗng chỉ vào Tiêu Vân.

- Hả?

Tiêu Vân giật mình.

Hạ Khinh Ca nói:

- Đi theo tôi, Khả Nhi đang ở Bắc Sơn, chúng ta đi tìm cô ấy.

- Ồ.

Tiêu Vân thở phào, hấn còn đang tưởng Hạ Khinh Ca muốn gieo thêm phiền phức cho hấn nữa. Nhưng mà, một đại minh tinh mà đi ra ngoài với bộ dạng này sao? Một đại minh tinh như cô ấy mà không có lấy một vệ sĩ à? Nhưng mà ngay lập tức hấn nghĩ ra, hấn chẳng phải là vệ sĩ hay sao, cần vệ sĩ khác làm gì nữa. Như thế này là tốt nhất.. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tung Tinh Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tôi Không Biết Lái Xe

Tiêu Vân khá quen thuộc với Bắc Sơn. Bắc Sơn có một cái đập nước, khi còn nhỏ, Tiêu Vân thường hay đến đây bơi, chính vì thế cũng luyện được khả năng thích nghi với nước.

Bãi đỗ xe tòa nhà Lan Đình có đến mấy chiếc xe đẹp, Hạ Khinh Ca đi đến một chiếc BMW màu bạc.

- Lái xe!

- Tôi lái?

- Tôi để anh ngồi ghế lái rồi, anh không lái thì ai lái?

- Nhưng mà... tôi không biết lái xe.

Hạ Khinh Ca tự nhiên muốn đập đầu, đến lái xe cũng không biết thì gọi gì là vệ sĩ, đây là ông tướng!

- Anh ngồi ghế phụ, để tôi lái.

Hạ Khinh Ca bực bội nói. Tuy rằng trong chuyện này, anh ta không có lỗi, nhưng cái tên này... cho dù anh ta có coi đây là phòng của anh ta, thì anh ta ở trong phòng... không thể mặc thêm ít quần áo được sao?

- Ồ.

Tiêu Vân đáp lời với giọng oan ức, ngồi sang ghế phụ. Lúc này tốt nhất không nên chọc giận cô gái này. Mặc dù Tiêu Vân cảm thấy từ đầu tới cuối, hấn không làm gì sai, nhưng cho dù có không đọc trộm suy nghĩ của Hạ Khinh Ca thì hấn cũng biết trong lòng cô bây giờ, lỗi của hấn là nặng nhất.

Nhưng mà có thấy oan thì cũng chỉ đến vậy mà thôi, Tiêu Vân không nói gì, chăm chú quan sát động tác của Hạ Khinh Ca.

Kéo tay phanh, nhả côn, đạp ga...

Kỹ thuật lái xe của Hạ Khinh Ca cũng rất tốt, chiếc BMW màu bạc nhẹ nhàng tiến đến Bắc Sơn.

Vừa vào đến địa phận Bắc Sơn, Tiêu Vân có cảm giác không ổn cho lắm. Cảm giác này giống với cảm giác hôm mà Đường Quân đưa hấn đến bãi gửi xe nói chuyện.

- Cần thận một chút, tình hình có vẻ không ổn.

Tiêu Văn đột nhiên nói.

- Có gì không ổn? Sao anh biết?

Hạ Khinh Ca nhìn xung quanh, không thấy có gì.

- Trục giác!

Tiêu Văn nghiêm túc nói.

Hạ Khinh Ca bấu môi, dù không tin nhưng cô vẫn giảm tốc độ.

Xe đi đến một đoạn đường rẽ, Tiêu Văn bỗng chỉ tay:

- Đi đường này.

- Đường này? Nhưng có biển đang thi công mà.

- Biển giả đấy!

- Giả á? Làm sao anh biết?

- Thứ nhất, mấy chữ này viết rất xấu. Thứ hai, mực viết còn chưa khô, rõ ràng là vừa mới viết rồi đặt ở đây. Quan trọng là tôi biết đường này, vừa mới làm xong thì sao đã sửa chữa được. Thế nên nhất định là có người cố ý là vậy, mục đích là để chặn đường lại, đưa xe cho thuận tiện. Khả Nhi muốn đưa xe với người ta thì chắc chắn là ở hướng này.

Hạ Khinh Ca liếc nhìn Tiêu Văn, thầm thấy khâm phục. Lúc này cô mới phát hiện ra vấn đề này, mặt đường vẫn còn đen bóng, tình trạng đường rất tốt, rõ ràng là một con đường mới làm, đoạn đường như vậy rất thích hợp để đua xe.

Hạ Khinh Ca đâu có biết Tiêu Văn đã làm nhân viên quên rất lâu rồi, rảnh rỗi thì nghiên cứu mấy thứ xung quanh, cho nên cũng chú ý hơn đến những tình tiết nhỏ.

Đi theo con đường đó một lúc liền nghe thấy những tiếng nhạc ồn ào hỗn loạn, phải có ít nhất mười mấy nam nữ đang nhảy múa lắc lư, có mấy cô gái ăn mặc hở hang còn đang lắc lư đầu, nhìn giống như vừa cần thuốc.

Mười mấy chiếc xe các loại đang đỗ hai bên đường, có hai chiếc đang dừng ở giữa đường, chiếc Ferrari của Đường Khả Tâm cũng ở trong số đó.

Hạ Khinh Ca nhú mày, sao Đường Khả Tâm lại giao du nhập hội với đám này được?

- Cô ngồi yên trong xe, tôi ra gọi cô ấy về.

Tiêu Văn nói.

- Cô ấy đang có thành kiến với anh, để tôi đi thi hơn.

Hạ Khinh Ca phản đối, vừa nói vừa định xuống xe.

- Ở đây đang hỗn loạn, tôi biết tình hình ở đây, chúng toàn là đám côn đồ nhãi nhép, ngôi sao như cô đi lại không hay.

- Tôi có trang điểm rồi, bọn họ không nhận ra đâu.

- Có trang điểm thì cũng không che giấu được một người đẹp như cô, một người đẹp xuất hiện giữa đám cầm thú này lại càng thêm phiền phức. Tôi là đàn ông, tôi phải bảo vệ cô.

Tiêu Văn nói vậy khiến Hạ Khinh Ca cảm thấy ấm áp trong lòng, cuối cùng cô không kiên quyết đòi xuống nữa, khẽ nói:

- Có chuyện gì thì lập tức liên lạc với tôi.

Tiêu Văn gật gật đầu, bước thẳng xuống xe.

- Thế nào đây, cô em, có ai phù hợp không?

Một gã tóc xoắn đeo trên người mấy chục cái vòng đang đứng cạnh chiếc Ferrari của Đường Khả Tâm, về mặt hèn mọn nói với Đường Khả Tâm:

- Nếu không có thì tôi phải vào xe cô rồi. Cô bắt tôi đợi lâu quá rồi đấy, không còn kiên nhẫn nữa đâu.

- Đứng thế đấy, đứng thế đấy! Anh tóc xoắn lên đi, chúng em sốt ruột lắm rồi đây!

- Cô em, cô em còn do dự điều gì nữa?

- ...

Một đám đàn ông gào thét.

- Có chuyện gì thế?

Tiêu Vân đi đến đằng sau tên tóc xoắn, lạnh lùng hỏi.

- Hà? Tiêu Vân!

Không ngờ là Đường Khả Tâm nhìn thấy Tiêu Vân xong, không những không tức giận mà lại vô cùng vui vẻ, giống như vừa gặp được cứu tinh vậy.

- Mày là thằng nào?

Tên tóc xoắn thấy tự dung có một kẻ thích xen vào chuyện bao đồng, hơn nữa gã còn không quen nên nhìn Tiêu Vân với vẻ khó chịu.

- Tôi hỏi anh là ở đây có chuyện gì?

Tiêu Vân tăng thêm ngữ khí, lạnh lùng hỏi lại. Từ khi đánh bại mười mấy tên vệ sĩ do Đường Quân phái đến, hắn tin rằng thân thủ của mình đã tăng lên rất mạnh, mấy tên du côn nhãi nhép này hẳn chẳng coi là gì.

Tên tóc xoắn bị Tiêu Vân liếc một cái đã giật nảy mình, lập tức dẹp ngay ý định tung một chưởng đánh lệch mũi Tiêu Vân đi. Gã giải thích:

- Cô nàng này muốn đưa xe với anh em bọn ta, nhưng theo quy định thì trong xe phải có một người đi cùng mới được. Cô ấy không tìm được người đi cùng, ta đang muốn thương lượng với cô ấy có cần ta lên xe không. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tôi Là Bạn Trai Cô Ấy!

*** kiếp, chuyện này phải để ông đây chứ, người là cái thá gì? Mặt mũi đeo nhiều khuyên như thế, coi mình là gia súc à? Tiêu Vân chửi thầm trong lòng. Nhưng mà suy nghĩ này không được thể hiện ra ngoài.

- Khả Nhi, đi theo tôi, chúng ta không đưa nữa.

Tiêu Vân kháng khái nói.

- Không đưa nữa?

Tên tóc xoắn kia nghe xong giống như vừa nghe thấy câu chuyện hài nhất, cười phá lên. Đám thanh niên nam nữ kia cũng cười theo gã.

- Thằng nhãi, lần đầu đến đây à? Ta nói cho mày biết quy củ ở đây, không đưa cũng được, người có thể đi, nhưng xe phải để lại.

- Tôi không muốn!

Đường Khả Tâm lập tức phản đối:

- Xe này là quà sinh nhật ba tôi mua tặng, còn là bản số lượng hạn chế nữa, tôi không muốn để lại cho bọn họ đâu.

Tiêu Vân đảo mắt:

- Được rồi, đưa thì đưa, chẳng qua là thiếu một người đi cùng thôi sao? Tôi lên xe cô ấy là được.

- Mày á? Mày là gì của cô ấy?

Tên tóc xoắn không vui vẻ gì:

- Là tôi tới trước, làm gì cũng phải có thứ tự trước sau chứ?

Tiêu Vân cười khẩy:

- Tôi á? Tôi là bạn trai cô ấy! Anh có ý kiến gì không?

Đường Khả Tâm muốn bóp chết Tiêu Vân ngay lập tức, tên nhãi này còn dám chiếm tiện nghi của ta nữa. Tên cầm thú chết tiệt! Cầm thú thối tha! Cầm thú đáng ghét! Cầm thú đáng chết...

Nhưng cô lại không thể phủ nhận.

Dù Tiêu Vân là cầm thú thì cũng mạnh hơn cái tên xuyên lỗ toàn thân này gấp trăm lần. Tên này đúng là cầm thú cũng không bằng, cô không muốn để cái tên xấu xa đó ngồi lên xe mình.

Tên tóc xoăn ngạc nhiên, hỏi Đường Khả Tâm:

- Cô em, vừa nãy cô em còn nói chưa có bạn trai mà, thằng nhãi này ở đâu đến?

- Anh ấy là bạn trai tôi đây, sao? Tôi có bạn trai hay chưa phải báo cáo với anh à?

Đường Khả Tâm đành phải cắn đứt lương tâm mà thừa nhận Tiêu Vân là bạn trai mình, trong lòng thì đang chửi chết Tiêu Vân rồi.

Tiêu Vân vui sướng trong lòng. Hắn không bỏ sót một chút suy nghĩ nào của Đường Khả Tâm. Hắn biết, với tình huống thế này, Đường Khả Tâm chỉ cần có đầu óc một chút thôi thì sẽ không phản đối lời nói của hắn, cứ chiếm tiện nghi của cô nàng này trước đã!

Tên tóc xoăn tròn tròn mắt, ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi của cô nàng xinh đẹp mỹ miều này đã tan biến.

- Được, bây giờ có người đi cùng rồi, hai người các người, ai đưa với ta?

Không thể làm gì được Tiêu Vân, Đường Khả Tâm liền trút giận trên xe. Ngồi trên xe bà đây dễ dàng như vậy sao? Lát nữa nhất định phải cho người nôn sạch sành sanh mới được.

- Để tôi.

Tên tóc xoăn không cam lòng, chỉ một cô nàng ăn mặc hờ hang, ra hiệu cho cô ta lên xe mình.

Tiêu Vân lên xe, Đường Khả Tâm theo bản năng tránh đi hướng khác.

- Cô mang điện thoại chưa? Đưa đây nào.

- Làm gì?

- Đương nhiên là để cô gọi điện cho chị Hạ rồi, cô ấy đang ở bên kia! Không thể để cô ấy lo lắng mà ngồi đợi lâu quá được.

Nghe thấy Hạ Khinh Ca cũng đến, Đường Khả Tâm vội vàng đưa chiếc điện thoại màu hồng của mình cho Tiêu Vân, cũng không đoái hoài đến việc tên cầm thú đó có làm bản điện thoại của mình không.

Tiêu Vân nói sơ qua tình hình, muốn để Hạ Khinh Ca về trước, sau đó hắn sẽ đưa Đường Khả Tâm về.

Hạ Khinh Ca biết Đường Khả Tâm mà chưa đưa xe xong sẽ không về, nên đành chờ dài dòng ý. Cô khởi động chiếc BMW rồi lái xe đi về. Dù thế nào thì Tiêu Vân cũng là vệ sĩ do Đường Quân sắp xếp, có hắn ở đó, Hạ Khinh Ca cũng không cần quá lo lắng.

- Này, cô em!

Tên tóc xoăn ngồi trong chiếc Porsche gọi ra:

- Nhìn thấy cô gái phía trước không? Lát nữa cô ta còi bra xuống thì bắt đầu đưa.

Ở giữa đường có một cô gái sexy mặc bộ bikini đỏ, cô ta nhìn sang hai bên, liếc mắt đưa tình với gã tóc xoăn, rồi lại hôn gió với Tiêu Vân.

- Là loi đưa tình, buồn nôn quá đi!

Đường Khả Tâm nói.

Có bản lĩnh thì cô cũng làm một lần xem? Tiêu Vân oán thầm trong lòng.

Cô gái kia đột nhiên cởi chiếc Bra ra, cầm trong tay làm cờ để vẫy. Khi chiếc bra được cởi ra, đôi vú trắng mập mập trước ngực cô ta cũng nhảy ra

ngoài, trắng nõn đến nhức mắt.

Oa! Là thật kia! Tiêu Vân cảm thấy xúc động đến chảy máu mũi. Không phải là hân chưa thấy ngực phụ nữ bao giờ, nhưng mà đều là trên máy phim hành động tình cảm, còn nhìn thực ngoài đời thì đây là lần đầu tiên.

Tiêu Vân nhìn Đường Khả Tâm, lại nghĩ đến việc “thân xử nam” của mình bị cô nhìn thấy sạch mà lại không được nhìn gì của cô ta, trong khi của người phụ nữ khác thì được nhìn thế này, coi như cũng có chút thu hoạch...

Cô gái kia vẫy vẫy áo bra, chiếc Porsche lập tức lao đi.

Đường Khả Tâm bị dọa đến ngây người. Cô được nuôi dạy trong khuê phòng, ngang ngược thì cũng có ngang ngược, nhưng mà chưa từng thấy những hành động to gan lớn mật thế này.

Oh My God, một cô gái... mà lại dám cởi bra giữa đường sao? Là thật à? Lúc này Đường Khả Tâm cũng bị kinh động không kém gì khi nhìn thấy cái kia... của Tiêu Vân.

Thế là trong một ngày, Đường Khả Tâm chịu đến hai lần kích thích. Cô cũng sợ không biết phải làm thế nào.

- Này, già đi rồi.

Tiêu Vân nhắc nhở.

- Há? Nguy rồi!

Lúc này Đường Khả Tâm mới ổn định tinh thần, khởi động xe, chiếc Ferrari cũng lập tức lao đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tung Tinh Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không Biết Có Còn Dùng Được Hay Không...

Tiêu Vân lưu luyến quay đầu lại nhìn, trong lòng hơi hối hận nhắc cô quá sớm. Đáng tiếc! Nếu không còn có thể nhìn thêm một lát. Còn phải nói, đôi mắt trắng của cô gái này quả thực không nhỏ, đã gần bằng Tổng Duyệt Nhiên rồi!

- Này, sắc lang, anh nhìn sắp rớt mắt lại rồi! Có đẹp như thế sao?

Đường Khả Tâm tức giận mắng một câu.

Đó là đương nhiên, cô lại không cho tôi nhìn, không nói người ta lớn hơn cô, lại còn phóng khoáng hơn cô nhiều. Tiêu Vân vừa oán thăm, vừa suy nghĩ bộ ngực của Đường Khả Tâm như thế nào.

Nhìn bộ mặt dâm đãng của Tiêu Vân, Đường Khả Tâm hận không thể lập tức đá hán xuống xe. Cái tên cầm thú đáng chết này! Cầm thú thôi! Cầm thú khốn nạn! Đàn ông không có một kẻ nào tốt!

Biểu hiện của Tiêu Vân khiến Đường Khả Tâm hận toàn bộ đàn ông!

Giật mạnh chân ga, Ferrari gầm lên xông về phía trước, nhanh chóng kéo gần khoảng cách với Porsche.

Cần phải nói, kỹ thuật lái xe của Đường Khả Tâm thuộc hàng đầu, ở một chỗ rẽ, cô lại lợi dụng cống thoát nước thực hiện dẫn ngược thành công.

- A! Lại vượt qua rồi! Cầm thú, tôi lợi hại chứ?

Đường Khả Tâm hưng phấn hô lớn, đã sớm quên bộ dạng anh Trư của Tiêu Vân vừa rồi:

- Muốn đấu với bà đây, các người còn kém mười năm tu luyện!

Khác với sự hưng phấn của Đường Khả Tâm, ngay giây phút Đường Khả Tâm dẫn ngược lại, trong mắt Tiêu Vân để lộ thần sắc giật mình, lập tức hiểu được cảm giác không cân đối của mình đến từ nơi nào.

Chính là tên tóc xoắn trong chiếc Porsche kia.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tên tóc xoắn ấy đang đeo một chiếc tai nghe.

Lúc đua xe, thời điểm tranh tài, tinh thần tập trung cao độ, tuyệt đối không có khả năng nghe được âm nhạc, cho nên tai nghe kia tuyệt đối không phải dùng để nghe nhạc. Nếu như không phải dùng để nghe nhạc, như vậy chỉ có thể dùng để trò chuyện.

Trong trận đấu chính quy, lái xe và hậu phương giữ vững liên lạc, có thể nắm giữ tình hình đường đua. Đây chỉ là một trận tranh tài lâm thời, cần phải như vậy sao?

Không cần phải như vậy, nhưng vẫn làm như vậy, chỉ có thể nói rõ một điều --- gã có âm mưu khác.

Xem ra, quả thực có người muốn gây bất lợi cho Đường Khả Tâm!

Chẳng qua, nếu như đã bị hắn phát hiện, ha ha, vậy thì xin lỗi rồi!

Tiêu Vân thuận tay cầm một bình nước khoáng trên xe Đường Khả Tâm, mở nút uống hai ngụm, sau đó quay kính xe xuống, tiện tay ném ra ngoài một cái...

- Hà? Anh làm gì vậy? Lúc đang đua không thể ném đồ lung tung!

Đường Khả Tâm thấy Tiêu Vân lại không hiểu quy củ, cũng hơi nổi nóng.

Cô nhóc này, còn coi đây là một trận đấu nữa! Tiêu Vân muốn cười.

Đường Khả Tâm còn chưa dứt lời, liền nghe chiếc Porsche theo sát phía sau Ferrari đột nhiên phát ra tiếng động lạ, đột nhiên thay đổi phương hướng, xoay vòng xinh đẹp, sau đó đâm vào vách đá...

- Này! Tiêu Vân, anh gặp rắc rối rồi!

Đường Khả Tâm dừng Ferrari lại, thấy Porsche kia một lúc lâu không hề có động tĩnh, cũng không biết nói gì.

Tình huống vô cùng đơn giản, Tiêu Vân tiện tay ném chai nước khoáng, vừa vịn đập vào cửa trước của xe Porsche đằng sau, bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho cửa kính bị đập vỡ.

Bị vật thể không rõ ràng đột nhiên đập vỡ cửa xe, xe lại đâm vào núi, tình hình người ngồi trong xe như thế nào có thể tưởng tượng được!

- Không phải tôi cố ý!

Tiêu Vân tựa như cũng choáng váng, ngơ ngác nói.

- Làm sao bây giờ?

- Thừa dịp không có người khác trông thấy, chúng ta chạy thôi!

- ...

Đường Khả Tâm càng thêm nhận định, tên bên cạnh này chắc chắn là cầm thú! Gây họa liền muốn trốn, đây không phải cầm thú thì là gì?

Đúng lúc này, bên trong Porsche đột nhiên phát ra tiếng động. Tiếp theo, tên tóc xoắn vừa rồi lại bò ra từ trong xe, mặc dù rất chật vật, nhưng trên mặt lại rất hưng phấn, bước từng bước về phía Ferrari.

Dù ngoài mặt hay trong lòng tên tóc xoắn, đều là hận!

Vừa rồi lúc đua xe, cô gái bên cạnh gã đang làm động tác gà mổ thóc phía dưới gã. Không nghĩ tới trời giáng họa, một vật thể không rõ ràng đột nhiên bay tới phía trước xe.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, gã không nhìn rõ đó rốt cuộc là cái gì. Thế nên gã đánh tay lái theo bản năng, muốn né tránh. Thế nhưng gã lại quên, dưới tốc độ cao như vậy, thay đổi phương hướng lớn như thế có thể dẫn đến hậu quả.

Thế là, rất không may, xe va vào núi.

Nhưng, nghiêm trọng hơn xe va vào núi chính là, giây phút va vào núi, cô gái vẫn đang 'mổ thóc' kia cắn một cái theo bản năng...

Mẹ nó, không biết cái kia còn có thể dùng được hay không! Tóc xoắn bị ai nghĩ trong lòng. Đăng bởi: admin

Chương 17: Hắc Có Súng Trong Tay!

Thấy tóc xoắn không những không chết, còn hung hăng đi về phía mình, Đường Khả Tâm thấy sợ hãi.

- Này, Tiêu Vân, gã... gã đang tới!

- Ủ, tôi nhìn thấy rồi!

Tiêu Vân hững hờ nói.

Đường Khả Tâm lườm hắc một cái, nhưng hiện giờ không phải lúc nổi giận:

- Anh nói xem, gã muốn làm gì?

- Ủ, đại khái sẽ bắt chúng ta lên xe của hắn... Đúng rồi, tôi không có tiền, tôi không đền nổi, cô là cổ chủ của tôi, chuyện cũng do cô dẫn tới, cô phải chịu trách nhiệm!

- ...

Đường Khả Tâm rất muốn đập tên này một cước --- tên này có phải đàn ông hay không? Đến thời điểm anh ra mặt thì anh hãy ra mặt, bản tiểu thư có tiền, còn có thể để anh chịu thiệt sao?

Thế nhưng mà, ngay thời điểm tóc xoắn đi tới xe mình, Đường Khả Tâm phát hiện hình như mình nghĩ sai rồi...

Bởi vì cô nhìn thấy trong tay tóc xoắn có một khẩu súng. Không thể nào? Không phải chỉ là đựng hòng một chiếc xe sao? Đáng để giết người sao? Sau này tôi đền anh mười chiếc có được không?

- Mày, xuống đây!

Tóc xoắn đi tới trước xe, chìa súng vào Tiêu Vân, hung hăng nói. Gã gần như có thể xác định, tên khốn ném rác lung tung chính là hắn ---- bản thân gã cũng lái xe, đương nhiên biết lúc lái xe tranh tài không thể nào có thời gian uống nước.

Nếu như không phải lão đại phân phó cần người sống, gã muốn một súng xử lý kẻ có khả năng phá hủy cuộc sống tình dục của mình!

Đường Khả Tâm nhìn Tiêu Vân một chút, cũng không quá mức kinh hoàng --- tên này là vệ sĩ, chắc hắn sẽ có biện pháp chứ? Nếu không tại sao cha lại phái hắn đến bảo vệ cô?

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo gần như khiến Đường Khả Tâm đụng vào cửa xe.

Chỉ nghe Tiêu Vân a một tiếng, thực sự ngoan ngoãn đi xuống...

Tên khốn này! Hắn còn là vệ sĩ sao? Đường Khả Tâm rất muốn cắt bỏ cái thứ phía dưới của tên này!

Tóc xoắn cũng sùng sốt, gã vốn đang cho rằng tên này dù sao cũng sẽ phản kháng một chút, không nghĩ tới lại là một bao cò như vậy. Trong lòng gã lại thầm khinh bỉ Đường Khả Tâm --- Cô nàng này quả thực không có mắt, sao lại tìm một tên bao cò như vậy làm bạn trai? Sớm nói tịch tịch cô có thể tìm tôi mà!

- Giờ tay ôm đầu!

Tóc xoắn ra lệnh.

Nghe mệnh lệnh của tóc xoắn, Tiêu Vân hơi khó xử, chần chờ một chút hỏi:

- Ôm đầu tôi hay ôm đầu anh?

Phi!

Nghe Tiêu Vân nói, Đường Khả Tâm không nhịn được bật cười. Lần đầu tiên cô phát hiện hóa ra tên cầm thú này cũng không khiến người ta hoàn toàn chán ghét.

Tóc xoắn cảm thấy Tiêu Vân chắc chắn đang nhạo báng gã:

- Con mẹ mày! Còn nhiều chuyện nữa ông cho một phát súng giết chết cái thằng quái dị mày! Nhanh ngồi xổm xuống đất, đặt tay lên đỉnh đầu!

Tiêu Vân có lý do cho rằng tóc xoắn mắng hắn là người quái dị bởi vì thấy bộ dạng của hắn đẹp trai hơn gã mà khiến cho tâm lý vận vẹo, nhưng Tiêu Vân vẫn ngoan ngoãn ngồi xổm trên mặt đất, đặt tay lên đầu.

Hả? Nghe lời như vậy sao?

Lần này, tóc xoắn lại cảm thấy ngoài ý muốn. Còn tưởng rằng thằng nhóc này có bản lĩnh lớn đến đâu chứ, không ngờ lại vô dụng như vậy.

Nghĩ lại cũng đúng, nhìn dáng vẻ yếu đuối của Tiêu Vân, tuổi không lớn lắm, trong tay lại không có vũ khí, ngoài phục tùng còn có thể thế nào đây? Giấy phút này, thậm chí tóc xoắn hơi thất vọng trong lòng!

Mày làm theo dễ dàng như vậy, chẳng phải anh đây không có chút cơ hội biểu hiện nào sao? Trước tiên mày hẳn nên phản kháng một chút, sau đó để tao đánh mày một trận, đánh tới khi mày chịu phục, sau đó mày lại ngoan ngoãn nghe lời, như vậy mới đặc sắc chứ! Thằng nhóc thối, bộ dạng thanh tú, một chút vi khuẩn nghệ thuật cũng không có! Ài, cao thủ tịch mịch nha!

Không tiếp tục để ý tới Tiêu Vân, tóc xoắn lại chìa súng vào Đường Khả Tâm:

- Này, con nhóc kia, tới phiên cô! Xướng xe!

Đường Khả Tâm từ bé đến lớn lúc nào từng bị mắng? Nghe tóc xoắn dùng từ ngữ vũ nhục như vậy để gọi mình, Đường Khả Tâm nổi giận điên lên:

- Anh... anh dám mắng tôi? Anh biết tôi là ai không?

- Đương nhiên biết, Đường Khả Tâm con gái bảo bối của Đường Quân Chủ tịch tập đoàn Thiên Duyệt! Đang tìm cô, nhanh xuống xe!

Tóc xoắn dùng súng chỉ về phía cô, về mặt trên tức.

Cuối cùng Đường Khả Tâm biết không đúng, cho dù cô chưa trải qua việc đời, lúc này cũng biết mình gặp chuyện gì rồi --- bắt cóc! Thảo nào hắn có súng trong tay!

Không phải đâu, vừa nghĩ tới cô bị bắt cóc, Đường Khả Tâm cảm thấy hơi thờ không thông.

Chẳng qua nhìn thấy tóc xoắn cầm một khẩu súng thật trong tay, tên khốn Tiêu Vân kia lại không có tinh thần đàn ông ôm đầu ngồi xổm bên kia, Đường đại tiểu thư cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành ngoan ngoãn mở cửa xuống xe.

Trong lòng cô đang thầm mắng không thôi. Tiêu Vân, tên cầm thú đáng chết nhà anh, anh không phải là vệ sĩ ba tôi tìm sao? Đây là đang làm gì thế? Chẳng lẽ anh chỉ biết ôm đầu ngồi một bên sao? Anh là con rùa đen rút đầu!

Sau khi để Đường Khả Tâm ôm đầu ngồi xuống cùng Tiêu Vân, tóc xoắn cực kỳ đắc ý trong lòng --- chỉ cần chuyến này thành công, tiền thưởng đủ để gã ăn chơi đàng điếm nhiều năm rồi. Hiện giờ xem ra, thành công sắp đến rồi! Tóc xoắn dường như đã trông thấy một đồng tiền mặt lớn đang vẫy gọi gã! Ha ha, đến lúc đó, hoa khôi của Thiên Thượng Nhân Gian kia còn không phải đồ chơi dưới chân mình?

Nghĩ tới đây, tóc xoắn cảm thấy hưng phấn một hồi!

Thế là, tóc xoắn hưng phấn không thôi lấy di động ra bắt đầu liên lạc đồng bọn --- chuyện này kết thúc càng sớm càng tốt! Sớm lấy tiền rồi đi mới đúng!

- Này, cầm thú, anh nhanh nghĩ biện pháp đi!

Đường Khả Tâm ôm đầu ngồi xổm bên người Tiêu Vân, cắn răng nghiêng lợi nói. Người đàn ông này, đến giờ một chút biện pháp cũng không có, chỉ biết ôm đầu ngồi xổm ở đó.

- Có biện pháp nào chứ?

Tiêu Vân vẫn ôm đầu, bất đắc dĩ nói.

Biện pháp gì? Biện pháp gì đương nhiên là cần anh nghĩ ra! Anh không nghĩ ra biện pháp, chẳng lẽ còn cần người đẹp nghĩ biện pháp sao? Thật sự là! Nếu không phải suy nghĩ tới phía sau có người đang cầm súng chĩa vào cô, Đường Khả Tâm quả thực có suy nghĩ nhảy lên dùng giày cao gót gõ mạnh vào đầu hắn.

- Anh có phải vệ sĩ hay không?

Đường Khả Tâm thấp giọng oán hận hỏi.

- Đúng vậy!

- Vậy anh không có biện pháp nào sao?

- Thế nhưng hắn có súng trong tay!

Tiêu Vân khó xử nói.

- ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Muốn Dọa Chết Người Sao?

- Vậy anh không biết nghĩ cách cướp lại à?

Đường Khả Tâm rất muốn cắn cái tên không có khí chất đàn ông này.

Tóc xoắn nói chuyện qua điện thoại một lúc, liền thấy xuất hiện luồng ánh sáng, một chiếc xe đang chạy từ chân núi lên.

Nụ cười trên mặt tóc xoắn càng tươi hơn, chỉ cần hai người lên chiếc xe kia, nhiệm vụ của gã coi như hoàn thành rồi, đến lúc đó chỉ còn chờ lấy tiền là được.

Hai người kia, quả thực còn khiến người ta thích hơn hai thỏi vàng ròng!

- Hà? Tại sao lại thành một người? Nụ cười trên mặt tóc xoắn lập tức cứng lại!

Từ đầu Tiêu Vân đã biết tên tóc xoắn này không phải đối thủ của mình, hắn làm như vậy chẳng qua là muốn dẫn đối phương ra, ai biết phía trước có bao nhiêu mai phục? Dẫn đối phương ra nhiều thêm, nguy hiểm của mình sẽ ít đi. Nguy hiểm ẩn trong bóng tối có sức uy hiếp hơn nhiều so với nguy hiểm ở ngay trước mặt.

Cho nên, khi thấy chiếc xe kia chạy tới, Tiêu Vân quyết định hành động --- hắn không cần chờ đợi đối thủ đến đông đủ rồi ra tay, vĩ nhân nói cho chúng ta biết, tiêu diệt từng bộ phận mới là biện pháp tốt nhất.

Suy nghĩ của tóc xoắn này cũng nói rõ họ đã không còn chiêu khác. Cho nên bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Hai người đột nhiên biến thành một người, tóc xoắn đang nghĩ có phải mình hoa mắt hay không, lại bỗng cảm thấy có người vỗ vai mình phía sau.

- Có ma!

Nháy mắt, trong đầu tóc xoắn lóe lên suy nghĩ này.

Cũng không thể trách gã nghĩ như vậy.

Nơi này vốn là vùng núi hoang vắng, ít ai lui tới, hơn nữa còn thường xuyên có người chết. Hiện giờ lại là nửa đêm, các lời đồn gộp lại, vừa rồi rõ ràng có hai người chớp mắt liền biến thành một người, gã không nghĩ tới phương diện kia mới là lạ.

- A...

Cho nên, Tiêu Vân vỗ một cái, tóc xoắn đột nhiên hô lớn.

Gã vừa hô, khiến Tiêu Vân và Đường Khả Tâm sợ hãi nhảy dựng lên.

- Đêm hôm khuya khoắt, anh muốn hù chết người sao?

Tiêu Vân phản nản nói. Đứng là có thể nhìn thấy suy nghĩ của gã, thế nhưng lại không nghĩ tới gã sẽ hô lớn.

Tiêu Vân vừa nói, tóc xoắn cũng phát hiện, vỗ mình không phải quỷ mà là người! Cũng không phải người khác, chính là thanh niên vốn nên ngồi xổm phía trước.

Hắn làm sao có thể nhảy mất chạy tới phía sau mình chứ?

Chẳng qua, mặc kệ! Con mẹ nó, không nói làm gã giật nảy cả mình, lại còn trách gã dọa người khác? Ông lập tức để mày biến thành quỷ!

Trong lúc nhất thời gã không đoái hoài phía trên ra lệnh cần bắt sống, giờ súng liền bắn!

Mặc dù tốc độ của Tiêu Vân không nhanh bằng đạn, thế nhưng lại nhanh hơn tóc xoắn, như vậy là đủ rồi. Cho nên tóc xoắn vừa định nhắm chuẩn, lập tức cảm thấy cánh tay tê dại, tập trung nhìn, là bị Tiêu Vân nắm được mạch cổ tay. Như vậy, toàn bộ cánh tay không sử dụng được chút sức lực nào, đương nhiên cũng không bắn được.

Tiêu Vân cười hi hi cướp lấy khẩu súng trong tay gã, quay ngược thân súng, dùng báng súng đập một cái lên trán gã...

Hai mắt tóc xoắn tròn lên, lập tức hôn mê bất tỉnh.

xxx, thẳng nhai ra tay thực là hung ác...

Đây là suy nghĩ cuối cùng của gã trước khi ngất đi.

Bởi vì chuyện xảy ra quá nhanh, lúc Đường Khả Tâm lấy lại tinh thần, tóc xoắn đã ngã trên mặt đất.

- Gã sao rồi?

Đường Khả Tâm hỏi.

- Đại khái bị dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của cô làm khuynh đảo!

Tiêu Vân vừa kiểm tra khẩu súng, vừa hồ hững nói.

Mặc dù biết rõ tên này đang nói láo, khuôn mặt Đường Khả Tâm vẫn đỏ lên, trong lòng cũng không cảm thấy chán ghét Tiêu Vân.

Vừa định khen hán hai câu, cô liền trông thấy một chiếc xe nhanh chóng chạy về phía này, cô lại luống cuống.

Vừa rồi cô cũng nghe được tóc xoắn nói chuyện điện thoại với người khác, đương nhiên nghĩ tới đây là đồng bọn của tóc xoắn. Cô ôm chặt cánh tay Tiêu Vân ra sức lắc lắc:

- Tiêu Vân, chúng lại tới rồi! Chúng lại tới rồi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

- Tôi nhìn thấy rồi!

Tiêu Vân điềm nhiên nói. Cô nhóc này, lúc nào mới có thể bình tĩnh một chút chứ?

Đây là thái độ gì? Tại sao có thể như vậy với người đẹp? Chút thiện cảm của Đường Khả Tâm đối với hán vừa sinh ra liền không còn hình bóng --- cái tên này trước giờ cũng không xem phim Hàn sao? Lúc này anh cần phải an ủi tôi giống như nam tử hán mới đúng! - Qua đây, qua bên này!

Tiêu Vân kiểm tra súng xong, kéo tay Đường Khả Tâm nói.

- Ồ!

Đường Khả Tâm cũng không biết vì sao mình nghe lời như vậy, bị hán lôi kéo, ngoan ngoãn trốn ra đằng sau chiếc Ferrari. Dù sao mỗi lần bị hán nắm chặt tay, trong lòng nhất thời không còn sợ hãi.

Lúc này có thể thấy rõ có một chiếc Volvo màu đen đang đi tới.

Tiêu Vân kéo Đường Khả Tâm trốn ra chỗ tối sau xe, hai tay cầm súng, nhìn về chiếc Volvo kia.

Đường Khả Tâm cảm thấy lòng bàn tay mình toát mồ hôi. Cô nhìn ra Tiêu Vân muốn nổ súng bắn chiếc xe kia từ nơi này. Thế này mà... tên này biết nổ súng thế nào chứ? Vừa rồi hán nhìn súng này thời gian lâu như vậy, trông còn hấp dẫn hơn cả nhìn người đẹp.

Volvo ngày càng tới gần, một trăm mét... tám mươi mét, sáu mươi mét, năm mươi mét...

Súng của Tiêu Vân vẫn không vang lên. Tim Đường Khả Tâm sắp nhảy ra ngoài, muốn nói chuyện lại không dám, sợ quấy rầy hán. Cô biết, một viên đạn này của Tiêu Vân quyết định hai người có thể được cứu hay không.

Ngày càng gần...

Ba mươi mét, hai mươi mét, mười mét!

- Pằng!

Cuối cùng, tiếng súng của Tiêu Vân vang lên! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nụ Hôn Đầu Tiên

Viên đạn này trúng lốp xe Volvo. Chiếc Volvo màu đen lập tức thay đổi phương hướng, vọt tới đập nước phía dưới núi, rất lâu sau mới nghe được tiếng rơi xuống nước!

Đường Khả Tâm đoán đúng, Tiêu Vân quả thực không biết dùng súng thế nào, cho nên mới nghiên cứu nửa ngày như vậy.

Sau khi tìm hiểu được cũng không thể cam đoan tay nghề của mình, cho nên hắn chỉ có thể chờ đối phương lái đến rất gần mới dám nổ súng. Dù sao, hắn chỉ có một cơ hội, nếu như không nắm được, chuyện sẽ rất phiền toái. Cũng may, vận may khá tốt.

- A! Được cứu rồi! Được cứu rồi!

Thấy chiếc xe kia bị Tiêu Vân bắn rơi xuống vách núi, Đường Khả Tâm khoa chân múa tay, đắc ý quên mình, ôm lấy Tiêu Vân hôn một cái.

Mặc dù quá trình này rất ngắn, cũng chỉ là miệng Đường Khả Tâm nhẹ nhàng tiếp xúc với miệng hắn một cái. Thế nhưng Tiêu Vân vẫn ngây ra, đã nhiều năm như vậy, chưa từng có một cô gái nào hôn hắn.

Hắn đã muốn hôn Trương Hảo vô số lần, đều bị cự tuyệt, không nghĩ tới hạnh phúc lại đến nhanh như vậy, mới quen biết chưa được mấy ngày thì Đường Khả Tâm - một trong Tân Hải Tam Tú đã chủ động hôn hắn! Trong lúc nhất thời, ám ảnh bị cô ta nhìn thấy thân thể xử nam của hắn cũng lập tức tan thành mây khói --- ừ, hình như trình tiết lại trở về rồi!

- Anh ngăn người cái gì?

Tâm tình Đường Khả Tâm rất tốt, cười hi hi hùi hùi.

- Cô hôn tôi?

- Ai hôn... A---

Đường Khả Tâm hét rầm lên! Cô nhớ lại vừa rồi hưng phấn dường như cô ôm lấy thứ gì hôn một cái, nghĩ không ra lại là...

- Anh đèn tôi đi! Anh đèn tôi đi! Đây chính là nụ hôn đầu tiên của tôi ---

Đường Khả Tâm càng nghĩ càng ủy khuất, không ngừng đánh vào cánh tay Tiêu Vân, nước mắt cũng chảy ra, nụ hôn đầu của cô lại tiện nghi cho một tên cầm thú như vậy!

Cô cảm thấy kẻ gây họa này chắc chắn là cầm thú --- nếu hắn không ở bên cạnh cô, cô lại hôn được hắn sao?

- Thật ra, có chuyện tôi cần phải nói cho cô!

Tiêu Vân không để ý tới thái độ của Đường Khả Tâm, chậm rãi nói.

- Chuyện gì?

Mặc dù không muốn để ý tới tên này, nhưng cô vẫn không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

- Đó cũng là nụ hôn đầu của tôi!

- ...

Đường Khả Tâm trở về chung cư Lan Đình, liền nhốt mình vào phòng, ai gọi cũng không ra.

Hạ Kinh Ca hỏi thăm Tiêu Vân một chút. Tiêu Vân xua tay ý nói mình cũng không rõ ràng tình hình.

Hạ Kinh Ca không phải Đường Khả Tâm, thấy Tiêu Vân không chịu nói, mặc dù rất hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nữa. Cô cũng không biết chuyện xảy ra ở Bắc Sơn, Tiêu Vân cho rằng không cần thiết nói cho cô, không để cô lo lắng. Chuyện này hắn đã thông báo Đường Quân.

- Cầm thú đáng chết! Cầm thú thói tha! Lừa nụ hôn đầu của bản tiểu thư! Còn nói đó cũng là nụ hôn đầu của hắn!

Đường Khả Tâm bỏ tới giường, càng nghĩ càng giận, tên cầm thú kia có khả năng còn nụ hôn đầu sao?

Đột nhiên, Đường Khả Tâm nghĩ tới cái giường này cũng từng bị tên cầm thú kia ngủ, cô như bị kim đâm nhảy dựng trên giường.

Nhất định phải đuổi hắn đi, đầu sao cũng không thể để hắn ở lại biệt thự này.

Quyết định chủ ý xong, Đường Khả Tâm liền đi ra ngoài.

Tiêu Vân đang ngồi phía sau Tống Duyệt Nhiên nhìn cô chơi.

- Đây cầm thú! Tôi có chuyện muốn nói với anh!

- Tôi đang nghe!

Tiêu Vân cũng không quay đầu lại, hững hờ nói.

Đây là thái độ gì? Đường Khả Tâm đang muốn nổi giận, đột nhiên, di động của Tiêu Vân vang lên.

Tiêu Vân vốn không để ý tới gì hết vừa nhìn biểu hiện trên điện báo, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Trước giờ Đường Khả Tâm chưa từng thấy Tiêu Vân như vậy liền trở nên tò mò, đang muốn nổi giận cũng bị nén lại.

Tiêu Vân cầm điện thoại đi qua một bên, nhận điện thoại.

- A Vân, là anh sao?

Giọng Trương Hào truyền đến từ trong điện thoại.

- Chuyện gì?

Giọng Tiêu Vân không chút tình cảm nào.

- Không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho anh sao?

Trương Hào đột nhiên nghịch ngợm nói.

Trong nháy mắt, Tiêu Vân cảm thấy hoảng hốt, Trương Hào nói chuyện như vậy hẳn quả thực quá quen thuộc. Mỗi lần Trương Hào làm nũng với hắn đều như vậy, thậm chí hắn có thể nghĩ đến biểu lộ và động tác của Trương Hào lúc này.

Tiêu Vân ổn định tâm tình của mình một chút:

- Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tung Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cầm Thú Hẹn Hò

- A Vân, đừng như vậy, em biết có một số việc em có lỗi với anh, mời em ăn bữa cơm được không? Chỉ hai người chúng ta!

Trương Hào năn nỉ.

Tiêu Vân cảm thấy lòng mình trở nên mềm nhũn, đã bao lâu rồi Trương Hào chưa nói với hắn những lời như vậy? Tình cảm năm năm không phải nói buông là có thể buông, huống chi Trương Hào còn là mối tình đầu của hắn.

- Tôi bận lắm!

Tiêu Vân tốn rất nhiều sức mới nói ra được câu này.

Lần này, Đường Khả Tâm và Tống Duyệt Nhiên rón rén nghe lén bên cạnh đều kỳ quái, liếc nhìn nhau một cái. Tiếng điện thoại di động của Tiêu Vân tương đối lớn, họ có thể nghe ra được người gọi điện cho Tiêu Vân là một cô gái, giọng nói còn rất êm tai. Nghĩ không ra tên cầm thú này lại cự tuyệt

một cô gái chủ động tìm hân?

- Xin anh đấy, A Vân, chỉ lần này, em cam đoan đây là lần cuối cùng!

Giọng điệu Trương Hảo giống như đang làm nũng.

- Được rồi, chúng ta gặp mặt ở khách sạn Shangrila!

Tiêu Vân cúp điện thoại, trong lòng đang suy nghĩ mình cuối cùng vẫn không thể cự tuyệt Trương Hảo.

Đường Khả Tâm bất ngờ không đá kích hân.

- Tôi đi ra ngoài một lát.

Tiêu Vân lên tiếng chào, liền đi ra ngoài.

Chỉ cần ba cô gái ở tại chung cư Lan Đình, cơ bản sẽ không có chuyện của hân. Bác Trần nói rất rõ ràng, phòng ngự ở nơi này quả thực có thể hình dung như tường đồng vách sắt.

- Ài, Khả Nhi, Bảo Nhi, hai người đi đâu vậy? Còn chưa ăn cơm nữa!

Hạ Kinh Ca đi ra khỏi phòng bếp thấy hai người Đường Khả Tâm và Tống Duyệt Nhiên đang rón rén ra ngoài, vội vàng gọi. Tại chung cư Lan Đình, cô còn kiêm nhiệm đầu bếp, lúc này đã làm xong cơm.

Suyt!

Đường Khả Tâm và Tống Duyệt Nhiên gần như dựng ngón cái cùng lúc, ra hiệu Hạ Kinh Ca nhỏ giọng một chút.

- Sao vậy?

Hạ Kinh Ca quả nhiên hạ thấp giọng nói.

- Chúng em muốn đi theo dõi Tiêu Vân.

- Theo dõi hân làm gì?

- Bởi vì hân muốn hẹn họ với người đẹp, địa điểm ở khách sạn Shangrila, chúng em muốn nhìn một chút rốt cuộc là cô nàng không có mắt nào lại coi trọng tên cầm thú này.

Vừa nghe nói Tiêu Vân đi hẹn hò, lòng hiếu kỳ của Hạ Kinh Ca cũng dâng lên --- con gái vĩnh viễn không thiếu tâm hồn bà tám.

Chẳng qua dù sao Hạ Kinh Ca cũng là một cô gái lý tính:

- Khả Nhi, Bảo nhi, trời đã muộn như vậy rồi, đừng nên ra ngoài, lại nói hai người còn chưa ăn cơm.

- Chị Hạ, chỗ họ hẹn hò là khách sạn nha, ở khách sạn còn có thể đói bụng sao? Chị gái tốt, để chúng em đi thôi! Từ đây đến Shangrila đều là khu vực phân hoa, không có việc gì.

- Chị Hạ, chẳng lẽ chị không hiếu kỳ tên cầm thú kia gặp mặt với cô gái thế nào hay sao? Chị không muốn biết họ gặp mặt sẽ nói gì sao?

- ...

- ...

Hạ Kinh Ca bị hai người đưa đẩy không chịu nổi, nhưng để họ đi vào lúc này quả thực không yên lòng, lại thêm cô thực sự hiếu kỳ:

- Được rồi, tôi dẫn hai người đi. Chẳng qua, chúng ta tuyệt đối không thể để hân phát hiện, đây là không lễ phép.

Đường Khả Tâm và Tống Duyệt Nhiên gật đầu như gà mổ thóc.

Khách sạn Shangrila, Trương Hảo mặc một bộ lễ phục hoa hồng đỏ trên người, trông có vẻ cao quý trang nhã.

Có lẽ cô ta lựa chọn người khác là đúng! Tiêu Vân hoảng hốt trong lòng, hân trước kia vĩnh viễn không có khả năng để cô ta mặc lễ phục như vậy! Hân có thể mang tới cho cô ta mãi mãi chỉ là nghèo khó và khốn đốn, mà con gái thường đều rất vật chất.

- A Vân, đến đây, bên này.

Trương Hảo cười lên tiếng chào hỏi Tiêu Vân.

Hiện giờ cô ta đã là cô gái của người khác! Tiêu Vân ổn định tâm tình đi tới.

- A Vân, gần đây vẫn khỏe chứ?

- Vẫn bình thường.

Tiêu Vân nói không chút tình cảm.

Trương Hảo không hề bị ảnh hưởng, cười nói:

- Em gọi hai chén Hennessy, em cảm thấy loại rượu này rất thích hợp cho không khí hiện giờ.

Tiêu Vân cười khổ một tiếng, hần nhớ kỹ lần đầu hần hẹn hò với Trương Hảo cũng gọi hai chén Hennessy, lần hẹn hò đó tốn một tháng tiền lương của hần. Một tháng sau, hần phải tìm người vay tiền khắp nơi mới vượt qua được. Đương nhiên những chuyện này Trương Hảo không biết.

Hiện giờ Trương Hảo lại gọi hai chén Hennessy, khiến cho hần nhớ lại tình cảnh lúc họ hẹn hò lần đầu.

Cô ta làm như vậy rốt cuộc là muốn gì? Muốn quay lại với hần sao? Tiêu Vân nghĩ thầm.

- Hôm nay là tròn năm năm chúng ta hẹn hò lần đầu, cho nên em rất muốn gặp anh!

Trương Hảo nâng chén để cao lên, chăm chú nhìn vào mắt Tiêu Vân nói:

- Nào, kỷ niệm ngày đặc biệt này, chúng ta cạn một chén!

Nghe câu này, Tiêu Vân biết Trương Hảo đang nói dối. Trương Hảo vĩnh viễn sẽ không biết Tiêu Vân coi trọng cô ta cỡ nào, thời gian đó Tiêu Vân nhớ rõ ràng, cách ngày hôm nay mấy tháng nữa.

Kỳ quái, tại sao trong đầu cô ta luôn xuất hiện cái bóng của lão già kia?

Bạn đang đọc truyện *Túng Tình Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.